

PRINCIP NEURČITOSTI

4+4 DNY V POHYBU

PROGRAM

Program

Denně / Daily

Desfourský palác

Princip neurčitosti - série výstav:
Začalo to vzpomínkou, Stories are us, Praha
Hranice, Neurčitost principu (str. 30)

Silvia Camporesi
výstava (str. 43)

Dries Verhoeven
výstava (str. 44)

Máš umělecké střevo?
pro děti (str. 46)

Wariot Ideal – performance /
výstava (str. 48)

CERN – performance /
výstava (str. 50)

Montovna – performance /
výstava (str. 52)

T.I.T.S. – performance /
výstava (str. 54)

Fenomenologické recepty – performance /
výstava (str. 56)

Veronika Franková – performance /
výstava (str. 62)

Františka Králíková – performance /
výstava (str. 63)

StartPoint /v pohybu/ – performance /
výstava (str. 60)

Festivalový bar a café
všední dny od 16:00
víkendy od 14:00 (str. 88)

Audio zóna stanice Vltava (str. 92)

Pá / Fri 5. 10.

Desfourský palác

18:00 Princip neurčitosti - vernisáž výstavy (str. 32)
18:00 křest nového čísla časopisu Fotograf
18:00 StartPoint - vernisáž výstavy
20:00 DJ Mardoša (str. 88)

Divadlo ARCHA

19:00 Motus (IT) – divadlo (str. 6)

So / Sat 6. 10.

Desfourský palác

14:00-17:00 Otevřená výtvarná dílna pro děti a rodiče
18:00 Paměť národa NIGHT: Příběhy našich sousedů očima
dětí – pro děti (str. 68)
21:00 1LFF djs (str. 88)

Kadeřnictví Tomáš Veselka

19:30 Plačky nad příliš dlouhým životem – performance
(str. 62)

Divadlo ARCHA

19:00 Motus (IT) – divadlo (str. 6)

PONEC – divadlo pro tanec

20:30 Manuel Roque (CAD) – tanec (str. 8)

Ne / Sun 7. 10.

Desfourský palác

14:00-17:00 Otevřená výtvarná dílna pro děti a rodiče
16:00 Procházka Desfourským palácem a výstavou –
procházka
19:00 Teatro Truhla – performance 12+ (str. 89)
20:30 Sketa Fotr – koncert (str. 88)

Divadlo ARCHA

18:00 Sarah Vanhee (BE) – film (str. 10)

PONEC – divadlo pro tanec

20:00 Manuel Roque (CAD) – tanec (str. 8)

Po / Mon 8. 10.

Desfourský palác

16:00 Blokuje vás bloková výjimka? – diskuze
(str. 70)

Divadlo ARCHA

20:00 Julian Hetzel (NL) – divadlo (str. 12)

Út / Tue 9. 10.

Desfourský palác

10:00 Procesy pokroku v komunitním rozvoji
a proměnách veřejného prostoru – konference
(str. 72)
18:00 Komunitní projekty: Ohrožení nebo podpora
veřejné správy? – diskuze (str. 73)

Divadlo ARCHA

18:30 Jan Mocek (CZ) – divadlo / premiéra (str. 14)

PONEC – divadlo pro tanec

20:00 Benny Claessens (BE) – divadlo / tanec (str. 16)

St / Wed 10. 10.

Desfourský palác

10:00 Festivalová škola (str. 86)
16:30 Tania El Khoury – performance (str. 58)
19:30 Secondhand Women – divadlo / premiéra
(str. 66)

Divadlo ARCHA

20:00 Signe / Langgård (NO) – divadlo / koncert
(str. 18)

Čt / Thu 11. 10.

Desfourský palác

9:30 Festivalová škola (str. 86)
16:30 Tania El Khoury – performance (str. 58)
18:00 Západ není Západ – diskuze (str. 74)
19:30 Secondhand Women – divadlo (str. 66)
20:00 ARTMAP narozeniny (str. 84)

PONEC – divadlo pro tanec

20:00 Mithkal Alzghair / Compagnie Hek-Ma
(SYR/FRA) tanec (str. 20)

Pá / Fri 12. 10.

Desfourský palác

9:30 Festivalová škola (str. 86)
10:00 Dobrá praxe aneb kulatý stůl městských
a oblastních galerií – diskuze (str. 76)
16:30 Tania El Khoury – performance (str. 58)
19:00 Večer Katedry fotografie FAMU (str. 78)
19:30 Secondhand Women – divadlo (str. 66)
21:00 DJ Vegy (str. 89)

Divadlo ARCHA

19:00 Nicola Gunn (AUS) – tanec / divadlo (str. 24)

PONEC – divadlo pro tanec

20:30 Deborah Pearson (UK) – divadlo (str. 22)

So / Sat 13. 10.

Desfourský palác

9:30 Festivalová škola (str. 86)
14:00-17:00 Otevřená výtvarná dílna pro děti
a rodiče
15:00 Tania El Khoury – performance (str. 58)
16:00 Procházka s Adamem Gebrianem
a Jaroslavem Zimou (str. 82)
18:00 Prezentace nového časopisu ArteActa
o uměleckém výzkumu – workshop (str. 80)
19:30 Secondhand Women – divadlo (str. 66)
20:00 Artalk narozeniny! (str. 85)
21:00 DJ Robot (str. 89)

Kadeřnictví Tomáš Veselka

18:00 Plačky nad příliš dlouhým životem –
performance (str. 64)

Centrum současného umění DOX

15:00 + 18:00 Bouchra Ouizguen / Compagnie O
(MAR/FRA) – tanec (str. 26)

Divadlo ARCHA

19:00 Nicola Gunn (AUS) – tanec / divadlo (str. 24)

DIVADLO TANEC PERFORMANCE DANCE THEATRE

Man gave names to all the animals, In the beginning, Long time ago.

(Bob Dylan)

Na základě současných výzkumů DNA je prokazatelné a vědecky dokázané, že každý člověk žijící v Evropě (respektive 95 % Evropanů) má původ v Africe. Nejen z výzkumů genealogů, ale též z nálezů archeologů bezpochyby vyplývá, že lidstvo, tedy kromaňonský člověk, putuje po zeměkouli již 45 000 let. Umění je na tom, co se stáří týče, asi o něco hůř, ale i jeho rodopis sahá až k pravěkým rituálům a slavnostem. Skutečnost, že všichni pocházíme z Afriky, jsem sice nenašel v žádném volebním programu, ale slovo migrace již brebtá i můj nejmladší, tříměsíční syn. Snad i proto bude výrazněji než v předchozích letech letošní ročník festivalu kriticky a bez zábran reflektovat složitost současné Evropy i světa.

Po téměř čtvrtstoletí existence našeho festivalu jsem nahlédl do dávných festivalových katalogů a našel jsem například tuto větu: „Od roku 1996 se snažíme ve světě potkávat umělce, kteří jsou odvážní, blázniví, extra-vagantní, inovativní, novátorští...“ Tento text, který jsem napsal před 20 lety, mi dnes přijde sice pravdivý, ale zároveň směšný. A myslím, že pokud bych dnes napsal, „od roku 2018 potkáváme v České republice umělce, kteří jsou z Libanonu, Sýrie, Maroka...“, nebude to vůbec směšné, ale bude to naprostá lež, jelikož migranta, natož umělce u nás nenajde ani král detektivů Columbo. Stydím se za nehorázně nenávislné reakce a demagogické diskuse o uprchlících. V záplavě tragických zpráv mně již chybí jen jediná: komentář z Hradu, že požár Národního muzea v Brazílii, kde shořelo 20 milionů archeologických exponátů, byl chybou kustodů a jejich „riodejaneirské kavárny“. Ale pokusím se udržet si nadhled a zbytek humoru. Doba je neklidná a neurčitá.

Otec principu neurčitosti, německý teoretický fyzik, matematik a filozof profesor Werner Karl Heisenberg, říká, že čím přesněji určíme jednu z vlastností, tím méně přesně můžeme určit druhou. Pokud bych tuto teorii kvantové fyziky převedl do osobního života, například

do manželství, znamenalo by to, že buď musím mít manželek víc, nebo žádnou. Pokud si však princip promítnu do světa umění, moje imaginace nachází mnoho paralel, kde funguje znamenitě. I když možná trochu jinak, než si pan profesor představoval. Svým způsobem se týká všeho, co na festivalu uvidíte, a může sloužit jako návod, jak vnímat náš program. Osobně si dovolím zmínit divadlo a tanec, kde by zásadní chybou pro vás bylo se hned od začátku upnout k nějakému předčasnému hodnocení či radikálnímu postoji. Stalo by se vám pravděpodobně to, co se panu profesorovi stávalo celkem často: pro vnímání umění nezbytné prolínání příběhů a emocí (slovy Heisenberga polohy a hybnosti) by vám přestalo fungovat.

Věřte, že kočování, pohyb umělců, určitého etnika, nechtěných samotářů či opuštěných rodin bude BOHUŽEL na naší planetě přítomné i za dalších 45 000 let.

Na úvodních stránkách našeho katalogu bych tak rád poděkoval nejen všem odvážným umělcům, kteří se připojili k našemu festivalu, ale i těm z vás, kdo ctí solidaritu a křehkost lidského bytí.

Pavel Štorek
dramaturg divadelního a tanečního programu

According to current modern DNA research, it is provable and scientifically verified that the origin of just about every person living in Europe (95% of all Europeans) lies in Africa. Not only genealogical research but also archaeological discoveries have shown that there cannot be any doubt but that humans, specifically Cro-Magnon Man, has been travelling the globe for 45,000 years. As far as art is concerned, it is not that old, but even its family tree dates back to prehistoric rituals and celebrations. Although I have not been able to find the fact that we all come from Africa in any election platform, even my three-month-old son is already babbling the word "migration". This is probably one of the reasons why this year's edition of our festival will be even more critical than in previous years and will unrestrainedly reflect on the complexity of today's Europe and the whole world overall.

I have looked through some of the older catalogues from the almost twenty-five years of our festival's existence and found, for instance the following sentence: "Since 1996, we have been trying to meet artists from around the world who are daring, madcap, outlandish, innovative, pioneering...". This text, which I wrote twenty years ago, still comes across as truthful to me but, at the same time, somewhat ludicrous. And I think that if today I were to write "Since 2018, we have been meeting artists in the Czech Republic who are from Lebanon, Syria, Morocco, ...", it would not just be ludicrous but actually a flat-out lie, as not even Columbo, the king of detectives, would be able to find a migrant here, let alone an artist. I am embarrassed by the outrageously hateful and demagogic discussions about refugees. In the flood of tragic news, I now find only a single solitary one missing. A commentary from the Castle that the conflagration at the National Museum in Brazil, where 20 million archaeological artefacts were destroyed by fire, was the fault of their curators and their "Rio de Janeiro coffee club". However, I shall try to remain above things and retain the rest of my humor. The times are troubled and uncertain.

The father of the uncertainty principle, the German theoretic physicist, mathematician, and philosopher Werner Heisenberg said that the more accurately we define one characteristic, the more difficult it is to precisely define the second one. Were I to apply this quantum physics theory to personal life, marriage, for example, it would mean that I would have to have either more than one wife or none at all. However, if I project this principle into the world of art, my imagination finds many parallels that work brilliantly – albeit a bit differently than the professor imagined. In a way, this principle applies to everything you will see at this year's festival and may even serve as a guide as to how to view our program. Personally, I would like to mention theatre and dance, where it would be a fundamental error if, right at the beginning, you grasped hold of some premature assessment or assumed a radical stance. If you do, you will probably experience something the professor encountered quite often: the interweaving of story and emotions (using Heisenberg's words: position and momentum), which is required in order to perceive art, would cease to function.

Believe you me that migration, the movement of artists, individuals of a specific ethnicity, unwanted loners, and abandoned families will UNFORTUNATELY remain on our planet even 45,000 years from now.

In the introductory pages of our catalogue, I would very much like to thank not only all of the courageous artists who have joined in our festival, but also all of you who respect solidarity and the fragility of human existence.

Pavel Štorek
artistic director of theatre and dance program

5. 10. – 19:00 h / 6. 10. – 19:00 h
DIVADLO ARCHAMOTUS (IT)
MDLSX

Centrální postavou výbušné psychedelické one (wo)man show je Silvia Calderoni. Oceňovaná excentrická italská divadelní a filmová herečka používá vlastní tělo, aby vyprávěla příběh o násilí, bolesti, zmatku a (sebe)přijetí. Vydává se na halucinogenní road trip za svobodou, v drásavé a dekadentní estetice sedmdesátek a osmdesátek experimentuje s DJ/VJ formátem, který jí pomáhá objevovat prostor mezi pohlavím a genderem, mezi fikcí a realitou v kaleidoskopickém queer vesmíru. Silvia Calderoni těží ze svých zkušeností, literárních referencí (např. filozofických studií Judith Butler, Donny Haraway či Paula B. Preciado), hudebních a zvukových odkazů, aby strhla k diskusi o „otevřené sounáležitosti s rozmanitostí“. Konceptu, který se hluboce týká nejen jejího života, ale života nás všech, kdo vnímáme složitost současné Evropy i světa. „Změna, kterou potřebujeme, je tak velká, že je považována za nemožnou. Je tak intenzivní, že je považována za nepředstavitelnou. Ale nastane nemožné, nastane nemyslitelné.“ (Feminismus není humanismus, Paul B. Preciado) MDLSX je další autentickou sondou do společensky citlivé zóny jdoucí za hranice divadla, za hranice umění, jak jsme u souboru Motus zvyklí.

Soubor **Motus** založili historik ekonomie Enrico Casagrande a socioložka Daniela Nicolò v roce 1991. Na scénu vtrhli v devadesátých letech s představeními, která využívala fyzický i emoční účinek a vždy předjímala a popisovala některé z nejkrutějších rozporů současnosti. Profil Motusu má řadu charakteristik: umělecká interdisciplinarita, překonávání hranic mezi uměleckými a společenskovědními obory, výzkum na poli nových technologií, nomádství, spolupráce s umělci nejrozličnějších kulturních kořenů, inkluze... Ruku v ruce s divadelní tvorbou soubor vždy rozvíjel intenzivní program veřejných mítinků, workshopů, přednášek či seminářů, a to nejen na italských a světových univerzitách, ale i mezioborových festivalech.

Motus je držitelem mnoha světových ocenění a uznání: hned třikrát obdrželi hlavní italskou divadelní cenu Ubu. Hráli po celém světě a několikrát vystupovali na významných světových festivalech.

SILVIA CALDERONI pracuje s Motusem od roku 2006 a je držitelkou mnoha cen včetně Ubu Award pro nejlepší italskou herečku či ceny Elizabeth Turróni. Za svůj výkon v MDLSX obdržela mimo jiné cenu na Dublin Fringe Festivalu a cenu pro nejlepší herečku na festivalu MESS Sarajevo. V roce 2012 na sebe upozornila v experimentálním filmu režiséra Davida Manuliho *Legenda o Kašparu Hauserovi*.

Silvia Calderoni is the central figure of this explosive and psychedelic one (wo)man show. This award-winning, eccentric Italian theatre and film actress uses her own body to present a tale of violence, pain, confusion, and (self-)acceptance. Setting out on a hallucinogenic road trip in search of freedom, she experiments with the DJ/VJ format within the context of the harrowing and decadent aesthetics of the 1970s and 1980s, which helps her to discover the space between sex and gender as well as between fiction and reality within the kaleidoscopic universe of Queer. Silvia Calderoni draws from her personal experience, literary texts (such as the philosophical studies by Judith Butler, Donna Haraway, or Paul B. Preciado), as well as music and audio works in order to initiate a discussion about "open unity with diversity". The concept, which deeply affects not only the artist's life but also the lives of all of us who see the present-day complexity of Europe and the rest of the world. "The change needed is so profound that it is said to be impossible. So deep that it is said to be unimaginable. But the impossible is to come. And the unthinkable is due..." ("Feminism is Not a Humanism", Paul B. Preciado). MDLSX is yet another example of an authentic probe into the socially sensitive zones existing beyond the boundaries of theatre and beyond the boundaries of art in the way that we have become accustomed to seeing from the MOTUS performance troupe.

Motus company was founded by economics historian Enrico Casagrande and sociologist Daniela Nicolò in 1991. They burst onto the scene in the 1990s with performances that had a great physical and emotional impact, and always foretold and portrayed some of the harshest contradictions of the present day. Motus' profile is characterized by a number of features: artistic interdisciplinarity, the overcoming of boundaries between the arts and the social sciences, research in the field of new technologies, nomadism, collaboration with artists from diverse cultural backgrounds, inclusion ... Together with their theatrical creations, Motus has always developed an intensive program of public meetings, workshops, lectures, and seminars at universities (both in Italy and abroad) as well as at interdisciplinary festivals. **Motus** has received many international awards and acknowledgements. The theatre company has received the main Italian UBU theatre prize three times. They have performed around the world, including appearances at important international festivals.

SILVIA CALDERONI has been collaborating with Motus since 2006 and has received many awards, including the UBU Prize for Best Italian Actress and the Elizabeth Turróni Award. For her performance in MDLSX, Calderoni received an award at the Dublin Fringe Festival as well as the Best Actress Award at MESS in Sarajevo. In 2012, she captured attention with her performance in David Manuli's experimental film *The Legend of Kaspar Hauser*.

Italsky s českými a anglickými titulky
In Italian with Czech and English subtitles

Délka představení: 80 min
Duration: 80 min

Aktuální studie na téma překonávání sebe sama plná intenzivní tělesné práce a soustředěného sebezpytování. Tento hluboce osobní rituál podřízený mocné disciplíně rytmu a gravitace klade otázky o stavu a situaci současného člověka. Žádné vyprávění, žádné role či motivy, jen osamělé tělo ponořené do směsi závratě, utrpení a excitace. Jen tělo mířící ze zoufalství a odporu ke svobodě a očištění. Diváci sledují kamikadze sólistu pohybujícího se po trajektorii, která má počátek v jednoduché konkrétní tělesné akci v prostoru a vede až k metaforám současného rytmu života. Performer tančí, dokud mu jeho konání dává v přítomnosti smysl, dokud na pozadí funguje důvěrné sdílení a sounáležitost s publikem.

Přirozený umělecký zájem přivedl Manuela Roquea k tématům nerovnováhy, rozptýlených impulzů, nezřetelných oblastí, náhlých kolapsů a katastrof. Jeho umělecký přístup kombinuje poetiku minimalismu s fyzikou nečekaných zvratů, syrovost s virtuozitou, a přitom zdůrazňuje hluboce lidské aspekty existence.

Za dílo bang bang obdržel Manuel Roque v sezoně 2016/2017 Prix du Conseil des arts et des lettres du Québec (CALQ) a v roce 2017 Prix de la danse de Montréal.

MANUEL ROQUE spolupracuje jako performer s předními quebeckými choreografy (Marie Chouinard, Sylvain Émard, Daniel Léveillé ad.) a paralelně vytváří vlastní choreografické kusy. Pozornost získal již svým prvním sólem Raw-me (2010) na festivalech Vue sur la Relève a OFFTA. V roce 2012 vytvořil s performerkou Lucií Vigneault duo Ne meurs pas tout de suite, on nous regarde. V roce 2014 prezentoval projekt In Situ. Představení Data mělo premiéru v roce 2015 na Festivalu TransAmériques (FTA) a následně se objevilo i na mnoha dalších místech po světě. Roque byl taktéž vyzván k účasti na kanadsko-evropském výzkumném projektu Migrant Bodies, v rámci nějž vytvořil dílo Matière Noire (2015). A následovala další: Aurora (2015) s absolventy École de danse contemporaine de Montréal; 4-OR (2015) v tanečním centru Tangente (Montreal) a jeho nejnovější sólové představení bang bang, jež bylo uvedeno v roce 2017 na Les Subsistances (Lyon), FTA a Festival June Events (Paříž).

A very current study on overcoming oneself, it is filled with intense physical activity and focused self-exploration. This deeply personal ritual, subordinate to the powerful discipline of rhythm and gravity, raises questions about the state and situation of contemporary humankind. There is no narrative, nor any roles or motifs, just a solitary body immersed in a mixture of vertigo, torment, and arousal. Only a body moving away from despair and resistance towards freedom and purification. The audience watches a kamikaze soloist travelling along a trajectory that has its beginning in a simple, specific physical event in space and leads to the metaphors of the current rhythm of life. The performer dances as long as his actions continue to make sense to him in the present time; as long as there is intimate sharing and a sense of belonging with the public.

A natural artistic interest brought Manuel Roque to themes of imbalance, scattered impulses, indistinct areas, and sudden collapses and catastrophes. His artistic approach combines lyrical minimalism with the physics of unexpected reversals and coarseness with virtuosity, while at the same time highlighting the deeply human aspects of existence.

Manuel Roque received the Prix du Conseil des Arts et des Lettres du Québec (CALQ) in the 2016/2017 season and the Prix de la Danse de Montréal in 2017 for his work bang bang.

As a performer, **MANUEL ROQUE** collaborates with leading Quebec-based choreographers (including Marie Chouinard, Sylvaine Émard, and Daniel Léveillé), and also choreographs his own pieces. He initially attracted attention with his first solo, Raw-me (2010), at the Vue sur la Relève festival and OFFTA. In 2012, he worked with performer Lucie Vigneault to create the duo Ne meurs pas tout de suite, on nous regarde. In 2014, he presented the project In Situ. His performance Data premiered in 2015 at the Festival TransAmériques (FTA) and was subsequently seen in many other places around the world. Roque was invited to participate in the Canadian-European Migrant Bodies project, within the context of which he created his Matière Noire (2015). Other works followed: Aurora (2015) with graduates of the École de Danse Contemporaine de Montréal; 4-OR (2015) at the Tangente dance center (Montreal), and his most recent solo performance bang bang, which was introduced in 2017 at Les Subsistances (Lyon), FTA, and Festival June Events (Paris).

6. 10. – 20:30 h / 7. 10. – 20:00 h
DIVADLO PONEC

TANEC
DANCE

MANUEL ROQUE (CAN) BANG BANG

Jazykově bezbariérové
No language barrier

Délka představení: 50 min
Duration: 50 min

The Making of Justice (Tvoření spravedlnosti) je film o sedmi věznicích, kteří společně se Sarah Vanhee pracují na scénáři kriminálního filmu. Stejně jako hlavní postava filmu se všichni dopustili vraždy. Při tvorbě příběhu čerpají ze svých vlastních zkušeností, myšlenek a tužeb. Coby diváci můžeme jen hádat, jestli používají fikci jako prostředek k potvrzení, přesahu, či transformaci své současné situace. V průběhu filmu diskutují o kriminalitě jako o paralelní realitě i o tom, co je podstatou spravedlnosti a jaká by byla společnost, kdyby se více zaměřovala na nápravu než na odplatu. „Právní systém není synonymem spravedlnosti jako takové. Právní systém znamená uplatňování pravidel, ale spravedlnost je lidská schopnost,“ říká jeden z mužů. Obraz „zločince“ je vždy těžko uchopitelný, a to z hlediska formy (objektiv zůstává vždy rozostřený) i obsahu, protože autoři a jejich postava se nejprve objevují jako obyčejní lidé a teprve potom jako pachatelé.

V říjnu 2017 Sarah Vanhee získala cenu studentské poroty v kategorii První světla na mezinárodním festivalu dokumentárních filmů Ji.hlava.

Umělecké postupy SARAH VANHEE souvisejí s performancí, vizuálním uměním a literaturou a autorka je rozvíjí v různých prostředích. „Tvořím přechodné, porézní, a přece jasně definované prostory, ve kterých analyzuji stávající skutečnost a konfrontuji ji s absurdním, utopickým nebo poetickým nápadem. Z tohoto napětí pak vznikají různá vyprávění, krajiny, postupy a fikce.“ K nedávným dílům Sarah Vanhee patří film The Making of Justice (Tvoření spravedlnosti), performance Oblivion (Zapomnění), videoinstalace a performance I Screamed and I Screamed and I Screamed (Křičela jsem a křičela a křičela), série setkání Untitled (Bez názvu), série zásahů Lecture For Every One (Přednáška pro každého) a performance Turning Turning (Otáčení).

The Making of Justice is a movie about seven prisoners working on the scenario for a crime film together with Sarah Vanhee. Like the main character in the film, they are all guilty of murder. To shape the story, they draw on their own experiences, ideas and desires. We, the viewers, can only guess whether they are using fiction as a means of confirming, transcending or transforming their present situation. In the course of the film they discuss criminality as a parallel reality, what the nature of justice is, and what a society would be like if it was oriented towards healing rather than retribution. 'The justice system is not synonymous with justice itself. The justice system means the application of rules, but justice is a human capacity', says one of the men. The image of 'the criminal' is always elusive, both in terms of form (because the lens always remains out of focus) and content, because the authors and their character appear first as people and only then as offenders.

In October 2017 Sarah was granted an award by the student jury in the First Light section at Jihlava International Documentary Film Festival, Jihlava (CZ)

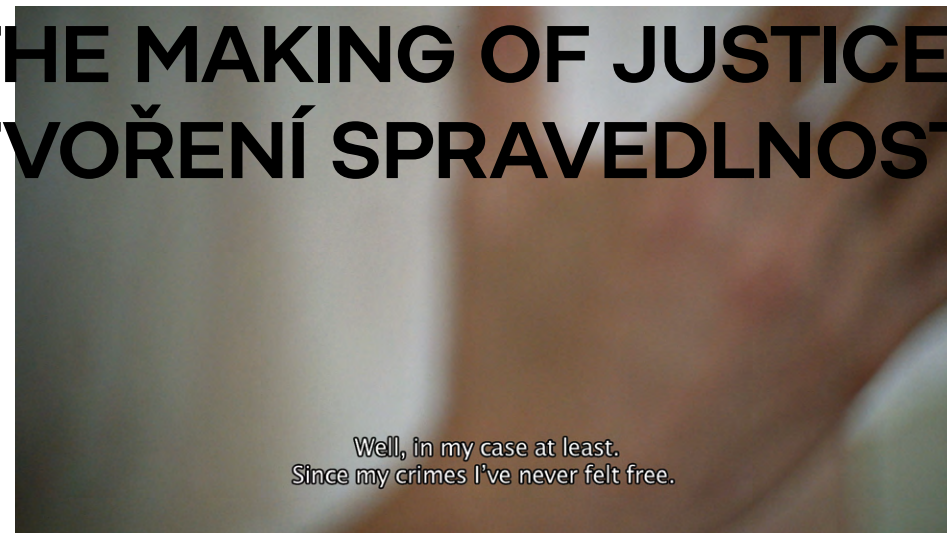
SARAH VANHEE's artistic practice is linked to performance, visual arts and literature, and unfolds in various environments. "I create temporary, porous yet clearly defined spaces in which I analyze existing realities and confront those with an absurd, utopic or poetic proposal. From this friction different narratives, landscapes, practices and fictions emerge. Recent works include The Making of Justice (film), Oblivion (performance), I Screamed and I Screamed and I Screamed (video-installation & performance), Untitled (series of meetings), Lecture For Every One (series of intrusions), Turning Turning (performance).

S podporou BUDA Arts Center (Kortrijk), v rámci apap – Performing Europe 2020 – podpořeno Creative Europe Programme of the European Union

7. 10. – 18:00 h
DIVADLO ARCHA

FILM

SARAH VANHEE (BE) THE MAKING OF JUSTICE / TVOŘENÍ SPRAVEDLNOSTI

Režie/Directed by: Sarah Vanhee
Producent/Producer: Anyone (Brusel)

Ve vlámsčině s českými a anglickými titulky
In Flemish with Czech and English subtitles

Doba trvání: 60 min
Duration: 60 min

Performativní instalace ironicky oscilující mezi dvěma vzdálenými póly – mezi uměním a válkou. Abyste mohli zabíjet, musíte se dobře dívat – stejně jako návštěvníci galerie.

V průběhu historie se neustále zvětšuje vzdálenost mezi protivníky boje – pěštní souboje nahradily souboje s nejrůznějšími nástroji, od nožů se přešlo k mečům, kopím, lukům, poté ke střelným zbraním, bombám, letadlům, raketám a nakonec dronům. bojové drony jsou vyzbrojená dálkově ovládaná letadla, která umožňují uskutečňovat asymetrické válečné konflikty. Obsluha dronu sedí před obrazovkou v klimatizované místnosti na vojenské základně, daleko od dálkově řízené zbraně a daleko od nepřítele. Toho zabije stisknutím joysticku. Bum! Etika boje se postupně, ale zásadně mění. Už není možnost se bránit, protože protivník zmizel z bojiště. Zbabělec a hrdina je totéž.

Primárním nástrojem k ovládnutí dronů je zrak. Vidět znamená konat. Dívat se znamená zabíjet. Práce obsluhy dronu je virtuální i skutečná. Zobrazení není okamžité nebo opravdové, ale abstraktní a digitální. Přesto se děje v reálném čase. V Automatickém odstřelovači se na jevišti předvádí gamifikace násilí. Představení je bitvou a jeviště je bojištěm. Oko za oko, zub za zub.

JULIAN HETZEL se ve své tvorbě pohybuje mezi divadlem, výtvarným uměním, médií a hudbou. Jeho projekty mají politickou dimenzi i dokumentární aspekty. Narodil se v německém Černém lese, žije a pracuje v Utrechtu. Studoval vizuální komunikaci na Bauhaus University ve Výmaru a v roce 2013 získal magisterský titul z laboratoře pro nové formy divadla a scénického umění DasArts. Je také zakládajícím členem elektropopové skupiny The Pentatones. V Praze se představil v rámci Pražského Quadriennale 2015 site-specific projektem Obstacle – Sculpting Fear. Za performanci Automatický odstřelovač získal prestižní nizozemskou cenu VSCD Mime Award 2017.

This performative installation oscillates ironically between two far distant poles – art and war. In order to kill, seeing is key, just as it is for visitors to a gallery.

Over the course of history, the distance between the two sides involved in a battle has continuously increased: hand-to-hand combat has been replaced by the use of various devices – from knives to swords, lances, and longbows, followed by firearms, bombs, planes, and rockets, and ultimately ending with drones. Battle drones are armed, remotely controlled aircraft that have made asymmetric warfare possible. A drone operator sits in front of a screen in an air-conditioned room on a military base far away from the remotely controlled weapon and from the enemy he kills with a simple click of the joystick. Boom! The ethics of warfare are changing – only gradually, but significantly. The ability to defend oneself has disappeared because the enemy has been removed from the battlefield. Indeed, coward and hero have become the same.

Vision is the primary tool needed to operate a drone. To see means to act. To watch means to kill. Operating a drone is a task that is both virtual and real. The image is neither immediate nor real, but rather abstract and digital. Nevertheless, it is presented in real-time. In The Automated Sniper, the gamification of violence is played out on the stage. The performance is a battle, and the stage the battlefield. An eye for an eye, a tooth for a tooth.

In his works, **JULIAN HETZEL** operates between theatre, the fine arts, the media, and music. His projects have a political dimension and a documentary aspect. Born in the German Black Forest, Hetzel now lives and works in Utrecht. He studied visual communication at Bauhaus University in Weimar, going on to earn a master's degree from DasArts Amsterdam (a research laboratory for new forms of theatre and performing arts) in 2013. Hetzel is also one of the founding members of the electro-pop group The Pentatones. He first presented his work in Prague during the Prague Quadrennial in 2015 in the form of his site-specific project Obstacle – Sculpting Fear. Hetzel received the prestigious Dutch VSCD Mime Award 2017 for his performance The Automated Sniper.

8. 10. – 20:00 h
DIVADLO ARCHA

MULTIMEDIÁLNÍ PŘEDSTAVENÍ
MULTIMEDIA PERFORMANCE

JULIAN HETZEL (NL) THE AUTOMATED SNIPER / AUTOMATICKÝ ODSTŘELOVAČ

Anglicky s českými titulky
In English with Czech subtitles

Délka představení: 80 min
Duration: 80 min

Vizuální performance Fatherland kombinuje prvky tzv. durational performance art, dokumentu a videa. Režisér Jan Mocek v ní vychází z intimní a mnohoznačné situace: na jevišti se potká se svým o 34 let starším otcem Janem Mockem. Stejně jméno i nápadná tělesná podobnost mužů je pro ně impulzem ke hře s identitou, v níž se přítomnost otce mění v budoucnost syna. Kým budu v roce 2052? Jak se promění moje tělo a myšlení? Do jaké míry je možné odchýlit se od zděděných vzorců chování a tradičních životních scénářů? Fatherland je pozvánkou ke kolektivní meditaci o čase, vztahu k zemi, ze které pocházíme, a o různých variantách vlastní budoucnosti.

Vedle osobní, dokumentární roviny, ve které obě verze Jana Mocka sdílejí v opakujících se slovních variacích autobiografické detaily a mikropříběhy, obsahuje performance i politickou dimenzi. V mužském rodě zkoumá téma maskulinity na pozadí rozpadu a znovunalezení naší individuální a kolektivní identity. Svým způsobem je tak výpovědí o dnešním Česku na křižovatce minulosti, současnosti a budoucnosti.

JAN MOCEK Jr.

Projekty Jana Mocka se pohybují na hranici divadla a vizuálního umění. Ve svých performancích otvírá současná témata v jejich složitosti a nejednoznačnosti a zároveň nabízí divákům atmosférický a silně senzuální zážitek. Poprvé se výrazně zapsal náročnou, pro mnohé extrémní fyzickou performancí Tanz im Quadrat (2010), za kterou na festivalu ...příští vlna / next wave... získal ocenění Projekt roku. Urbánní sound-artová performance Zářící město (2015), zkoumající fenomén postsocialistických panelových sídlišť, se objevila jak na tuzemských, tak na zahraničních festivalech. Jeho nejnovější dark ambientní projekt Shadow Meadow (2017) objevuje světlo, zvuk a prostor jako hlavní aktéry divadelní inscenace. Své projekty uvádí v rámci vlastní produkční platformy SixHouses.

JAN MOCEK

Je otcem dvou dětí (Jan - divadlo, Hana - balet). Přes 40 let se profesionálně zabývá ochranou přírody. Je amatérským speleologem a vícenásobným účastníkem Vasova běhu i dalších maratonů na sněhu, vášnivým rybářem a svobodomyslným samorostem.

Česká premiéra vznikla v koprodukcí mezi festivalem 4+4 dny v pohybu a Divadlem Archa/
Czech premiere co-production: 4+4 Days in Motion and Archa Theatre

The visual performance Fatherland combines elements of durational performance art, documentary, and video. Director Jan Mocek builds it on an intimate and multi-layered situation: he meets his father, Jan Mocek, a man thirty-four years older than himself, on the stage. The same name and the obvious physical resemblance of both men serves as an impetus to play with the theme of identity, in which the presence of the father transforms into the future of the son. Who will I be in 2052? How will my body – and my thoughts – change? To what extent is it possible to deviate from inherited behavior patterns and traditional life scenarios? Fatherland is an invitation to become involved in a collective meditation about time, our relationship with the country we come from, and the various alternatives for our own futures. In addition to the personal documentary level at which both incarnations of Jan Mocek share autobiographical details and micro-stories through repetitive verbal variations, the performance also contains a political dimension. It explores the theme of masculinity within the context of the male family line, set against the background of the disintegration and subsequent rediscovery of both our individual and collective identities. It is thus in its own way a testimony of today's Czechia, standing at the crossroads of past, present, and future.

JAN MOCEK Jr.

Jan Mocek's projects lie on the boundary between theatre and visual art. In his performances, he brings to the table current themes in all of their complexity and ambiguity, but, at the same time, he offers his audience an emotionally atmospheric and strongly sensual experience. He first made an impression with his demanding – for some extremely physical – performance Tanz im Quadrat (2010), for which he received the Project of the Year award at the ...příští vlna / next wave... festival. His later urban sound art performance – The Radiant City (2015) – which explored the phenomena of the post-socialist prefabricated panel housing estate, appeared at festivals both in the Czech Republic and abroad. Mocek's latest dark ambient project, Shadow Meadow (2017), discovers light, sound, and space as the main actors in a theatre performance. He presents his projects through his own SixHouses production platform.

JAN MOCEK

He has two children (Jan, is active in theatre, Hana, in ballet). Mocek has been involved in environmental protection activities for over forty years. He is an amateur speleologist, and has completed the Vasaloppet (Vasa Race) and many snow marathons more than once. Additionally, Mocek is a passionate fisherman and a freethinking maverick.

9. 10. – 18:30 h
DIVADLO ARCHA

DIVADLO
THEATRE

JAN MOCEK (CZ) FATHERLAND

Česky
In Czech

Podpořili/Supported by: hl. m. Praha, Ministerstvo
kultury ČR, Státní fond kultury ČR

Délka představení: 60 min
Duration: 60 min

Sólové představení, které přinese úlevu všem, kdo se potřebují zastavit, nadechnout a dostat čas a s ním i svůj život mimo veřejnou kontrolu. Claessens se ve svém neodolatelném osobním portrétu obloukem vyhýbá povinným položkám, jako jsou představy o správném postupu, znalosti, plnění očekávání, maximální výkon, struktura, smysl věcí apod. Vtipně relativizuje hodnoty nastavené „bílým heterosexuálním konsenzem“ a na jejich místo rozkošnický pokládá zbytečnosti – například umění, radost, úžas, sdílení. Dává si přitom načas. Je upřímný, důvěrný, živý a nadšený. Vytrhává věci z kontextu, jednoduše je prezentuje a navrhuje jiná řešení, jak vnímat situace a problémy. Žít se dá i bez kritizování, odsuzování nebo proklamací. Benny vrací divákům jejich čas, čas pozorovat, přemýšlet, cítit, zastavit se. Být jen tak – sami se sebou. Je to příjemné.

Benny Claessens posledních pár let v Münchner Kammerspiele spolupracoval s významným režisérem Johanem Simonsem, kterého následoval také do belgického NTGent. Mezitím vytvořil sólové představení v belgickém souboru CAMPO.

BENNY CLAESSENS je herec a performer. V roce 2003 studoval v legendárním Studiu Hermana Teirlincka v Antverpách a poté byl do roku 2006 v angažmá antverpského divadla Toneelhuis, kde spolupracoval s režiséry Lukem Percevallem, Tomem Jansenem a Jossem De Pauwem. S režisérkou Sarah Moeremans a hercem Louísem van der Waalem vytvořil projekt Jachtkamp. Od roku 2006 do roku 2010 pracoval jako nezávislý umělec v projektech divadla CAMPO (Gent), Kaaaitheater (Brusel), les ballets C de la B (Gent), Ultima Vez (Brusel), Dood Paard (Amsterdam) a Schaubühne am Lehniner Platz (Berlín). Za roli v inscenaci Ritter, Dene, Voss divadla Dood Paard obdržel Arlecchino Theatre Prize 2009 v Amsterdamu. Od roku 2010 do roku 2015 byl členem Münchner Kammerspiele, kde pracoval s režiséry Johanem Simonsem, Alvisem Hermanisem a Reném Polleschem. Hostoval v Deutsches Schauspielhaus Hamburg. Za svůj výkon ve filmu producentky Julie Kreuzer Bumpy Night obdržel čestné uznání na filmovém festivalu v Münsteru. Od roku 2015 je členem souboru NTGent. Účinkuje v Accattone a De kersentuín (obojí režie Johan Simons), hostuje u Reného Pollesche ve Volksbühne v Berlíně.

This solo performance will bring relief to all who need to stop, take a breath, and reclaim time – and together with it, their lives – from public control. In this compelling personal portrait, Claessens takes a wide detour away from required elements, such as notions about proper procedures, knowledge, fulfillment of expectations, maximum performance, structure, the purpose of things, and so on. He humorously relativizes the values defined through "white heterosexual consensus" and hedonistically replaces them with pointless things – art, delight, astonishment, and sharing for example. He takes his time doing this. He is sincere, intimate, lively, and enthusiastic. He tears things out of context, presenting them in a simple way and proposing new ways of viewing situations and problems. It is possible to live without criticizing, being judgmental, or making proclamations. Benny gives his audiences back their time – time to observe, to think, to feel, and the time to stop. To stop and just be – to be yourself. It is truly a pleasant feeling.

During his last few years at the Münchner Kammerspiele theatre, Benny Claessens collaborated with the well-known director Johan Simons, whom he later followed to the NTGent in Belgium. In the meantime, Claessens created a solo performance at the CAMPO arts center, also in Belgium.

BENNY CLAESSENS is an actor and performer. In 2003, he studied at the legendary Herman Teirlinck Studio in Antwerp. He was later engaged at the Toneelhuis Theatre in that same city until 2006, during which time he collaborated with directors such as Luk Perceval, Tom Jansen, and Josse De Pauw. Claessens worked with director Sarah Moeremans and actor Louis van der Waal to create the project Jachtkamp. From 2006 to 2010, he worked as a free-lancer on projects at the CAMPO arts center (Ghent), the Kaaithheater (Brussels), Les ballets C de la B (Ghent), Ultima Vez (Brussels), Dood Paard (Amsterdam), and Schaubühne am Lehniner Platz (Berlin). In 2009, Claessens received the Arlecchino Theatre Prize in Amsterdam for his role in the Dood Paard theatre collective's staging of Ritter, Dene, Voss. From 2010 to 2015 he was a member of the Münchner Kammerspiele, working with such directors as Johan Simons, Alvis Hermanis, and René Pollesch. He also gave guest performances at the Deutsches Schauspielhaus Hamburg. Claessens received a special mention/award at the Münster Film Festival for his performance in Julie Kreuzer's film Bumpy Night. Since 2015, Claessens has been a member of the NTGent theatre ensemble. He performs in Accattone as well as in De kersentuín (both are directed by Johan Simons). He also makes guest performances for René Pollesch at the Volksbühne in Berlin.

9. 10. – 20:00 h
DIVADLO PONEC

DIVADLO
THEATRE

BENNY CLAESSENS (BE) HELLO USELESS – FOR W AND FRIENDS

Jazykově bezbariérové
No language barrier

 Flanders
State of the Art

Délka představení: 90 min
Duration: 90 min

Na scénický koncert skladatelky Ingvild Langgård a scenografky Signe Becker lze nahlížet jako na hudební instalaci či uměleckou ceremonii, v níž se to minulé transformuje v budoucí. Inspirace nacházejí v mytologických příbězích o znovuzrození – jako například v tom o ženě, která sbírala staré kosti a zpěvem jim vracela život. V logice snu, magii divadla, vibracích hudby a symbolice gesta objevují Langgård a Becker způsob, jak diváky navést k novému způsobu vnímání a přemýšlení, jak je inspirovat a otevřít novým možnostem projekce budoucnosti. Dílo se zamýšlí nad subjektivitou ve vnímání historie, kterou nedokážeme nahlédnout v reálných proporcích a fázích, a je polemikou s patriarchálním společenským systémem. Co když je patriarchát jen vsuvkou v širších, jinak uspořádaných dějinách? New skin je především hlasem žen, novým hlasem, který předpovídá procesy velkých změn.

SIGNE BECKER je scenografka a výtvarná umělkyně, spolupracovala s divadly Black Box Teater, Trøndelag Teater, Haugesund Teater, Rogaland Teater, Hordaland Teater, Dramatikkens Hus, Grusomhetens Teater, Teater Avant Garden, Baltic Circle Helsinki, Brageteatret či Dansens Hus. Od roku 2006 je scenografkou pro Verk Produksjoner a v roce 2015 reprezentovala Norsko na Pražském Quadriennale scénografie a divadelní architektury.

INGVILD LANGGÅRD je skladatelka a výtvarná umělkyně. Pod uměleckým jménem Phaedra vydala na avantgardním norském labelu Rune Grammofon dvě alba. Její umělecká a performativní díla jsou k vidění v národních muzeích, galeriích a prostorech: The Astrup Fearnley Museum of Modern Art, Kunstnerforbundet, Lydgalleriet, Akershus Kunstsenter, Pulse Art Fair (NY), Armory Show (NY), ØYA Festival, PIPfest Oslo, The Munch Museum, Henie Onstad Art Centre, Kunstbanken, TOU Scene, Lillehammer Art Museum či Haugar Vestfold Art Museum.

This visual concert by composer Ingvild Langgård and scenographer Signe Becker may be viewed as a music installation or as an artistic ceremony during which the past is transformed into the future. They find inspiration in mythological tales of rebirth, such as the one about a woman who collected old bones and brought them back to life with her singing. In the logic of dreams, the magic of theatre, the vibrations of the music, and symbolic gestures, Langgård and Becker discover a way in which to lead the audience to a new way of perceiving and thinking about things, as well as a way of inspiring them and opening new possibilities for projecting the future. The work reflects on subjectivity in the perception of history, whose actual proportions and phases we cannot see, and disputes the patriarchal social system. What if patriarchy is only a brief insertion within a more broadly defined, otherwise organized history? Above all, New Skin is the voice of women – a new voice predicting major changes.

SIGNE BECKER is a scenographer and artist. She has collaborated with organisations such as Black Box Teater, Trøndelag Teater, Haugesund Teater, Rogaland Teater, Hordaland Teater, Dramatikkens Hus, Grusomhetens Teater, Teater Avant Garden, Baltic Circle Helsinki, Brageteatret, and Dansens Hus. She has been the scenographer for the Verk Produksjoner theatre group and since 2006, and in 2015, represented Norway at the Prague Quadrennial of Performance Design and Space.

INGVILD LANGGÅRD is a composer and artist. Using the name Phaedra, she has released two albums under the Norwegian avant-garde Rune Grammofon label. Her artistic and performative works may be seen in national museum, galleries, and exhibition spaces: the Astrup Fearnley Museum of Modern Art, Kunstnerforbundet, Lydgalleriet, Akershus Kunstsenter, the Pulse Art Fair (NY), the Armory Show (NY), the ØYA Festival, PIPFEST Oslo, the Munch Museum, the Henie Onstad Art Centre, Kunstbanken, TOU Scene, the Lillehammer Art Museum, and the Haugar Vestfold Art Museum.

10. 10. – 20:00 h
DIVADLO ARCHA

MULTIMEDIÁLNÍ PŘEDSTAVENÍ
MULTIMEDIA PERFORMANCE

BECKER / LANGGÅRD (NO) NEW SKIN / NOVÁ KŮŽE

Jazykově bezbariérové
No language barrier

Délka představení: 60 min
Duration: 60 min

Na pozadí konfliktu dvou emocí se odvíjí choreografie syrského tanečníka a choreografa Mithkala Alzghaira. Na jedné straně naděje na záchranu v podobě útěku – na straně druhé sklíčenost z představy o nemožnosti návratu. Dílo, které má dvě části – Alzghairovo sólo a následně mužské trio –, vzniklo z analýzy dvou dynamik: nuceného pohybu a pohybu v omezení. Přitom si autor kladl obecné otázky: Jak vypadá pohyb, který je nedobrovolný? Co se stane s tělem, které je nuceno zůstat nehybné? Celý koncept díla je hluboce zakořeněn v syrském kulturním dědictví, jeho tradicích a také v autentické osobní zkušenosti choreografa, v jeho příběhu. „Čekání před odjezdem, exil – to jsou věci, které jsem fyzicky prožíval. Musel jsem opustit území, které bylo vytvořeno komunitou, jíž jsem byl součástí, což znamenalo opustit zvyky, vztahy a závazky. Změna společenského a politického kontextu v mé zemi měla za následek nehody, mimořádné události, katastrofy, které mě donutily k fyzickému, emocionálnímu i intelektuálnímu pohybu.“ Umělec použil krokový vzorec lidového tance dabke, který je typický pro celý Střední východ, a rozpracoval jej pomocí reálných i symbolických gest. Evokuje tím nejrůznější aspekty situace migrantů a zároveň touto transformací tradičního tance zdůrazňuje téma adaptace, budování nového kontextu, obnovy. Displacement vychází z konkrétního dědictví a přesahuje kulturní rozdíly, aby zkoumalo podmínky života v exilu.

MITHKAL ALZGHAIR, syrský choreograf a tanečník už jako dítě účinkoval v ochotnickém souboru ve vesnici, odkud pochází. Později se zapsal ke studiu divadla na Higher Institute of Dramatic Art v Damasku, kde začal navštěvovat nově otevřené taneční kurzy. V Bejrútu se seznámil s evropskými tvůrci současného tance a nastoupil magisterské studium choreografie v ICI — centre chorégraphique national Montpellier. Poslední dobou spolupracuje s italským souborem In-Occula na evropském projektu CRACK. Představení Displacement vytvořil v březnu 2016 a získal za něj první cenu na mezinárodní soutěži Danse Élargie, kterou organizovala Théâtre de la Ville v Paříži a CCN de Rennes et de Bretagne.

The choreography of Syrian dancer and choreographer Mithkal Alzghair is set against a background of two conflicting emotions. On the one hand, the hope of salvation in the form of escape and, on the other, the depressing idea of the impossibility of return. This work, comprising two parts – Alzghair's solo followed by the performance of three male dancers – grew out of an analysis of two dynamics, specifically forced movement and restricted movement. At the same time, the choreographer asked himself several general questions: What does an involuntary movement look like? What happens to a body that is forced to remain stationary? The whole concept of the work is deeply rooted not only in Syrian cultural heritage and its traditions, but also in the artist's authentic personal experience, in his story: "The wait before the departure, exile – these are things I experienced physically. I had to leave behind a territory that had been created by an entire community of which I was a member, which also meant leaving behind habits, relationships, and commitments. The change in the political and social context in my country led to accidents, extraordinary incidents, and catastrophes that forced me to move physically, emotionally, and intellectually." The choreographer used the footwork from the dabke folkdance, which is typical throughout the entire middle east, embellishing it with the use of real and symbolic gestures. In this way, he evokes all of the various aspects associated with the situation of migrants, and, at the same time, through the way he has transformed this traditional dance, highlights the themes of adaptation, building a new context, and regeneration. Displacement is based on a specific heritage, going beyond the boundaries of cultural differences, in order to explore the conditions of life in exile.

MITHKAL ALZGHAIR is a Syrian choreographer and dancer. As a child, he was a member of an amateur ensemble in his native village. He later studied theatre at the Higher Institute of Dramatic Art in Damascus, where he started to attend the dance course that had just been opened. Later, in Beirut, he met European artists from the contemporary dance scene and started the master's degree program for choreography at the Centre Choréographique National de Montpellier. Most recently, Alzghair has been collaborating with the Italian ensemble In-Occula on the European CRACK project. He created Displacement in March 2016, and received the first prize at the international Danse Élargie competition organized by the Théâtre de la Ville in Paris and in Paříži and the Musée de la Danse – Centre Choréographique National de Rennes et de Bretagne.

11. 10. – 20:00 h
DIVADLO PONEC

TANEC
DANCE

MITHKAL ALZGHAIR / COMPAGNIE HEK-MA (SYR/FRA) DÉPLACEMENT / PŘEMÍSTĚNÍ

Jazykově bezbariérové
No language barrier

Délka představení: 60 min
Duration: 60 min

Dokumentární divadlo pro milovníky filmů
a pro každého, kdo se díval na obrázky svých
předků příliš dlouho.

23. října 1956 přerostla poklidná studentská demonstrace v Budapešti ve spontánní celonárodní povstání proti komunistické vládě a hegemonii Sovětského svazu. Během střetů se sovětskými vojsky zahynuly desetitisíce lidí, stovky byly mučeny a popraveny. Následovala jedna z největších uprchlických krizí dvacátého století: z Maďarska odešlo až 300 tisíc obyvatel – včetně dědečka autorky inscenace. Dědeček byl herec, který shodou okolností účinkoval v komedii o maďarském fotbalu, kde ztvárnil postavu národní fotbalové hvězdy Ference Puskáse. Premiéra filmu měla proběhnout v kině Korvín právě v den, kdy povstání vypuklo. Kino se ovšem stalo jedním z center povstalců...

Deborah Pearson fotbalovou komedii promítne po více než šedesáti letech, a to spolu se vzpomínkami scenáristy v exilu a lidmi, kteří se na filmu podíleli. Coby průvodkyně rodinnou historií, v níž hrají události v Maďarsku významnou roli, připojuje svoji perspektivu doplněnou o rodinné památky, útržky domácích rozhovorů a fotografie. Vzniká jiskřivá osobitá koláž velkých a malých dějin, která kombinuje úsměvné a bolestné a je nenásilným zamyšlením nad imigrací, útlakem a našimi osobními vazbami na historii.

DEBORAH PEARSON je kanadsko-britská spisovatelka, dramatička, performerka a autorka uměleckých projektů. Její dílo se objevilo v patnácti zemích čtyř kontinentů a bylo přeloženo do pěti jazyků. Nedávno publikovala divadelní hru *The Future Show*. Je spoluzakladatelkou britského uměleckého seskupení *Forest Fringe*. Deborah Pearson získala ceny jak za sólová představení, tak za svou práci s *Forest Fringe*, a to včetně tří *Herald Angels*, *Scotsman Fringe First*, *Peter Brooke Empty Space Award* a *Total Theatre Award for Significant Contribution*. Spolupracuje s kanadským *Volcano Theatre* a britským *Somerset House Studios*.

A live documentary performance for film lovers
and for anyone who has looked at pictures of
their ancestors for too long.

On October 23, 1956, a peaceful student demonstration in Budapest grew into a spontaneous nationwide revolt against the Communist regime and the hegemony of the Soviet Union. During the clash with Soviet soldiers, tens of thousands of people lost their lives, and hundreds were tortured and executed. This was followed by one of the largest refugee crises of the twentieth century – as many as 300,000 people left Hungary, including the grandfather of this work's author. Her grandfather was an actor, who, just by coincidence, had a role in a comedy about Hungarian football, in which he played the national football star Ferenc Puskás. The film was set to premiere at the Corvin Cinema on the day the rebellion erupted. The cinema building, however, became one of the insurgents' centers of operation.

After more than sixty years, Deborah Pearson will screen this football comedy together with reminiscences of the film's screenwriter, who is living in exile, and other people who were involved in the film. Acting as a guide through her own family history, within which the events in Hungary played a crucial role, she adds her own perspective supplemented with family memories, excerpts from family conversations, and photographs. The result is an original and dazzling collage of both major and minor history, combining the amusing and the painful, as well as an unforced contemplation about immigration, oppression, and our personal ties to history.

DEBORAH PEARSON is a Canadian-British writer, dramatist, performer, and creator of artistic projects. Her works have been seen in fifteen countries on four continents and translated into five languages. She recently published a play entitled *The Future Show*. Pearson is one of the co-founders of the UK-based *Forest Fringe* art collective. She has received many awards both for her solo performances and for her work with *Forest Fringe*, including three *Herald Angels*, a *Scotsman Fringe First* award, a *Peter Brooke Empty Space Award*, and a *Total Theatre Award for Significant Contribution*. Pearson also collaborates with the Canadian *Volcano Theatre* and the British *Somerset House Studios*.

12. 10. – 20:30 h
DIVADLO PONEC

**DIVADLO
THEATRE**

DEBORAH PEARSON (UK) HISTORY HISTORY HISTORY

Anglicky s českými titulky
In English with Czech subtitles

Délka představení: 90 min
Duration: 90 min

Co uděláte, když uvidíte na břehu kanálu muže ostřelujícího kameny nějaký cíl? A co uděláte, když zjistíte, že cílem je kachna, která sedí na vejcích? Jak zareagujete? Z této situace, která se skutečně odehrála, vychází akční scénická úvaha charismatické australské performerky. Bohatou asociativní formou postojů, vzpomínek, citátů a otázek se noří do úvah o hranici míru a konfliktu, o morálním relativismu, o složitosti etické intervence a skutečné funkci umění. Je přitom neustále v pohybu. Kriticky a zároveň s komickým odstupem rozpítává nesnesitelné rysy lidského chování, morální aspekty výchozí scény, s níž sama sebe odzbrojícím způsobem konfrontuje. Pronášený text je doprovázen rytmickou elektronickou hudbou a složitou choreografií. Vrstevnatá performance plná vtipů a odboček, kritických a filozofických teorií osciluje mezi nadbytečným a nepatřičným, komickým a zvláště dojmem.

NICOLA GUNN je australská performerka, spisovatelka, režisérka a dramaturgyně. Od roku 2001 ve své tvorbě spojuje performanci, umění a antropologii a zkoumá křehkost lidské existence prostřednictvím podvrtného humoru. Zabývá se výzkumem sociálně angažovaného umění a site-specific praxe.

„V poslední době... nahlížím na situace z morálního a etického hlediska, abych se stala milejší, lepší a chytřejší člověkem,“ říká o sobě. Je stipendistkou Australia Council for the Arts a programu Mikea Walshe. Absolvovala Victorian College of the Arts na univerzitě v Melbourne (umění ve veřejném prostoru a divadelní tvorba).

What do you do when you see a man throwing stones at some target? And what do you do when you find out that the target is a duck sitting on her eggs? How do you react? The charismatic Australian performer Nicola Gunn has taken this real-life situation and transformed it into an action-filled visual contemplation. Using a diverse associative structure consisting of opinions, memories, quotes, and questions, the performer immerses herself into contemplating the boundaries between peace and conflict, moral relativism, the complexity of ethical intervention, and the true function of art. At the same time, she remains in constant motion. Critically, yet with comic exaggeration, she analyses certain unbearable aspects of human behavior, and the moral aspects of the initiating scenario, which she herself confronts in an entirely disarming way. Rhythmic electronic music and complex choreography accompany the recited text. The multi-layered performance is full of humor and digressions as well as critical and philosophical theories, oscillating between the superfluous and the inappropriate, between the comic and things that are particularly emotional.

NICOLA GUNN is Australian performer, writer, director, and dramaturge. Since 2001, she has been blending performance, art, and anthropology in her work in order to explore the fragility of human existence through subversive humor. Gunn also performs research regarding socially engaged art and site-specific practice. "Recently I've been preoccupied with looking at situations from moral and ethical standpoints [...] to become a nicer, better, smarter human," says Gunn about herself. She has received a fellowship from the Australia Council for the Arts and is also a Mike Walsh Fellow. Gunn has a degree from the Victorian College of the Arts of the University of Melbourne (Art in Public Space and Performance Creation).

12. 10. – 19:00 h / 13.10. – 19:00 h
DIVADLO ARCHA

TANEC-DIVADLO
DANCE - THEATRE

NICOLA GUNN (AUS) PIECE FOR PERSON AND GHETTO BLASTER / SKLADBA PRO ČLOVĚKA A MAGNEŤÁK

Anglicky s českými titulky
In English with Czech subtitles

Délka představení: 70 min
Duration: 70 min

Suggestivní pohybová instalace odkazující k dávným vzpomínkám a prvotním mystickým zážitkům marocké choreografky Bouchry Ouizguen. Za dlouhých nocí se v okolí Marrákeše pravidelně odehrávaly rituály Isawa a Hmadcha, které monotónními repetitivními rytmickými vzorci za zvuku bubnů přiváděly účastníky do transu. Jde o dávné dědictví, které komunitu spojovalo v hlubokých rovinách podvědomí a přinášelo pocit sounáležitosti, bezpečí a radosti. Inspirována dětskými zážitky, historií, pozorováním přírody a přesvědčením, že kultura její země se dá vnímat tělesně a přímo srdcem, vytvořila Bouchra Ouizguen půlhodinovou performance, kterou uvádí mimo komfort divadla – ve veřejných prostorech, výstavních halách, galeriích.

Dav černě oděných žen se pohybuje tiše prostorem až do chvíle, kdy jejich potlačované výkřiky a gradující záškuby těla vyvolají iluzi, že čas a prostor zmizely. Jsou jako hejno vran, z nichž ovšem choreografka snímá negativní konotace, které těmto ptákům přisuzuje západní kultura. Pro ni jsou vrány vysoce inteligentní stvoření se sofistikovanou společenskou strukturou a vyspělou vnitřní komunikací. V perské literatuře 9. až 12. století, o níž se Ouizguen také zajímá, zase objevuje společenský respekt k nespoutaným a svým způsobem moudrým projevům šílenců či k chování senzitivních a nekonvenčních žen. Dílo bylo poprvé uvedeno před marrákešským vlakovým nádražím v roce 2014 během bienále současného umění, a to jako jednorázové představení. Díky úspěchu premiéry se poté objevilo i v dalších zemích – ve Velké Británii (Tate Modern), ve Francii (Centre Georges Pompidou), v Belgii, Německu, Libanonu či v USA.

BOUCHRA OUIZGUEN je marocká tanečnice a choreografka působící v Marrákeši, kde se od roku 1998 angažuje v rozvoji místní taneční scény. Je samoukem a od svých 16 let tanečnicí orientálních tanců. Mezi její rané experimentální projekty se řadí *Ana Ounta* a *Mort et moi*, které byly inspirovány kinematografií, literaturou a hudbou. Spolupracovala s francouzskými choreografy Mathilde Monnier, Bernardem Montetem, Borisem Charmatzem a Alainem Buffardem. V roce 2002 spolu s Taoufiqem Izeddouem založila sdružení *Anania*. Vlastním zájmem o společnost, výtvarné umění a popkulturu podněcuje ve své zemi zvukové, performanční a video umění.

This suggestive living sculpture contains references to old memories and Moroccan choreographer Bouchra Ouizgen's first mystical experiences. Long nights of Isawa and Hmadcha rituals were a regular occurrence in the Marrakech region, their monotonous repetition of rhythmic phrases to the sound of drums bringing the participants into a trance. These rituals are part of an ancient heritage that links the community at levels deep within the subconscious, bringing a sense of togetherness, safety, and joy. Inspired by her childhood experiences, history, observing nature, and the conviction that her country's culture may be perceived not only physically but also directly from the heart, Ouizgen created a thirty-minute performance played out away from the comfort of a theatre auditorium – in public spaces, exhibition halls, and galleries.

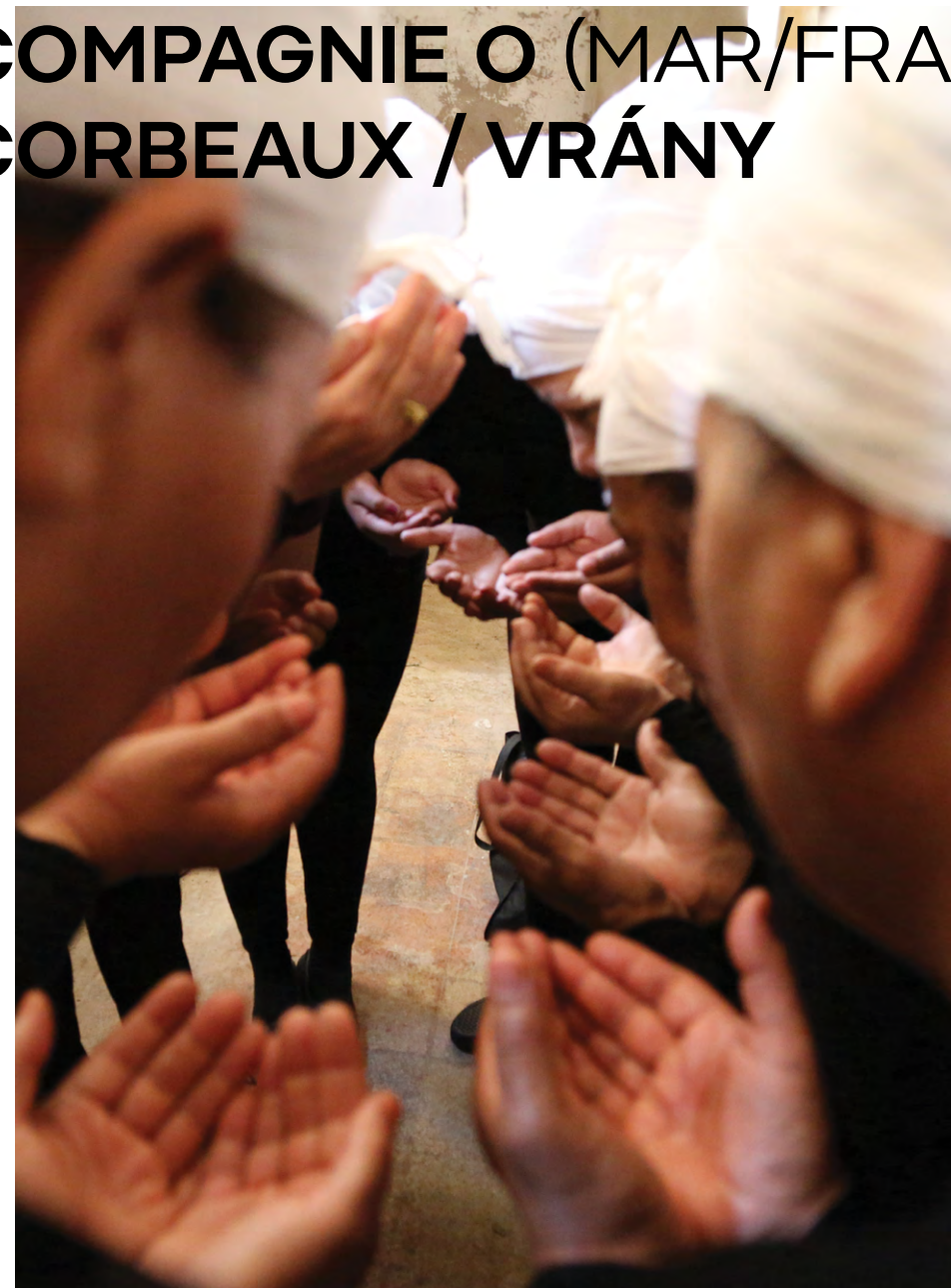
A horde of black-clad women moves quietly through a space up to the movement when their suppressed cries and increasing jerking movements evoke the impression that time and space have disappeared. They are like a congress of crows, from which the choreographer has stripped all of the negative connotations that Western culture associates with these birds. For her, crows are highly intelligent creatures with a sophisticated social structure and an advanced form of internal communication. Another of Ouizgen's areas of interest is ninth to twelfth century Persian literature, and here she finds the level of social respect achieved by the unrestrained and, in their own way, wise orations of madmen, or the behavior of sensitive and unconventional women. *Crows* was first performed in front of the railway station in Marrakech in 2014 during the Biennale of Contemporary Art and originally planned to be a one-time event. Because it was so successful, it went on to appear in other countries – Great Britain (Tate Modern), France (Centre Georges Pompidou), Belgium, Germany, Lebanon, the USA, and others.

BOUCHRA OUIZGUEN is a Moroccan dancer and choreographer based in Marrakech, where she has been actively involved in developing the local dance scene since 1998. A self-taught performer, she has been an oriental dancer since the age of sixteen. Her first experimental pieces include *Ana Ounta* and *Mort et Moi*, which were inspired by cinema, literature, and music. In the past, she has collaborated with French choreographers such as Mathilde Monnier, Bernardo Montet, Boris Charmatz, and Alain Buffard. In 2002, she and Taoufiq Izeddou were co-founders of the contemporary dance company *Anania*. Ouizguen uses her own personal interest in society, the fine arts, and pop culture to encourage sound, performance, and video arts in her native country.

13. 10. – 15:00 h + 18:00 h
Centrum současného umění DOX

TANEC
DANCE

BOUCHRA OUIZGUEN / COMPAGNIE O (MAR/FRA) CORBEAUX / VRÁNY

Česká premiéra vznikla v koprodukcí mezi festivalem 4+4 dny v pohybu a Centrem současného umění DOX.
Czech premiere coproduction: 4+4 Days in Motion and Centre for Contemporary Art DOX.

Jazykově bezbariérové
No language barrier

INSTITUT
FRANÇAIS

Délka představení: 30 min
Duration: 30 min

PRINCIP NEURČITOSTI / THE UNCERTAINLY PRINCIPLE

Místa činu /
Places of Act

Neurčité principy života

Jak poznám, že se dívám správným směrem? Co když vidím něco jiného než všichni ostatní? Jak rozeznám pozorované od představovaného? Jak určím přesnou hranici mezi realitou a jejím prožíváním? A pokud něco sleduji, odehrává se to ve skutečném čase, nebo je to natolik podmíněno představou o budoucnosti a zároveň determinováno minulostí, že je všechno jinak? Mohu přesně změřit a určit, kde se nacházím? A pokud to změřím, bude výsledek opravdu přesný a je možné mít ho pod kontrolou? Natolik pod kontrolou, že bude vykazovat stále stejný, neměnný stav? Poznám-li důkladně určitou věc, uvidím ji ze všech možných úhlů? Nebo budu navždy odkázán(a) na to, pozorovat danou věc jen z jisté části? A jak je pak možné ji pochopit a dobrat se její podstaty? S jakou určitostí můžeme poznávat sami sebe – a nakolik tam vždy bude nějaká síla, která nám nedovolí vidět celek?

Letošní Místa činu jsou inspirována přemýšlením nad principem neurčitosti. Ten ve zkratce říká, že pokud sledujeme určitý jev a víme, kde se nachází, neumíme s určitostí říct, kam a jakou rychlostí se ubírá. A naopak. Totiž pokud víme něco o jeho směru a rychlosti, nejsme s to určit jeho polohu. Nepřipomíná vám to něco? Nežijeme dnes a denně s takovouto dvojakostí, která nám bez ustání dokazuje, jak nám pohyb a rychlost nedovolují přesně určit, kde se vlastně nacházíme?

Werner Karl Heisenberg měl při definování „svého“ principu na mysli elektron, ale položil jím základy celé kvantové fyziky. Z jeho teorie také plyne, že neurčitost je ve skutečnosti obrazem a hlavním principem přírody – ta má takový typ entropie v plánu. S neurčitostí je potřeba počítat v životě, ale i v tak exaktních vědách, jako je fyzika či matematika. Heisenberg byl navíc přesvědčen, že ať už se bude vývoj ubírat jakýmkoli směrem, princip neurčitosti bude vždy platný. Zkrátka že v kontextu vývoje nemůžeme chápat změnu v momentě, kdy se odehrává: můžeme ji pouze žít a zpětně identifikovat.

Právě různým podobám neurčitosti se rozhodli věnovat umělci a kurátoři projektu Místa činu, kteří pro vás v několika patrech pražského Desfourského paláce tuhle rozsáhlou výstavu současného vizuálního umění letos připravili. Tentokrát jsme jich navíc oslovili větší počet –

tak, aby byla v projektu zastoupena pražská, regionální i zahraniční scéna. Zvláštní pozornost věnujeme performativnímu umění, a tak na vás čeká hned několik „uměleckých konfrontací“ speciálně zaměřených na setkání ve formátu 1:1 – divák versus performer. Budete si moci vyzkoušet, jaká je vaše percepce, jaký máte vztah k práci, jak vnímáte hmatem nebo sluchem či zda se dají zrychlovat částice...

Kromě toho letošní Místa činu nabídnou řadu diskusí a konferencí, jejichž prostřednictvím chceme reagovat na aktuální potřeby naší umělecké scény. Tématem tak budou podmínky grantových řízení, současný provoz městských i oblastních galerií, ale také návrhy, jak rozvíjet a proměňovat vztahy ve veřejném prostoru nebo jakou budoucnost má okolí Masarykova nádraží.

Do objektu Desfourského paláce se vracíme. Před pár lety jsme tu oslavili své dvacáté narozeniny – a teď se znovu procházíme prostorem, jako bychom se zastavili v čase. Sledujeme stopy, které jsme zde sami zanechali.

Desfourský palác na Florenci, bývalé Teissingerově zahradě, nechal v roce 1845 postavit Albert Klein von Wissenberg. Jeho záměr byl jasný: mělo jít o dobrou investici v místech, kde se připravovala výstavba prvního pražského nádraží, dnešního Masarykova. O dva roky později ovšem rakouský podnikatel ne zcela dokončený objekt prodává, a to právě šlechtickému rodu Des Fours Walderode. Ti v té době sídlili na zámku Hrubý Rohozec, ovšem toužili vlastnit také něco v Praze. K paláci kdysi patřila zahrada či skleník, hrabě František Vincenc byl velkým milovníkem umění, a tak si v rámci festivalu můžete prohlédnout, co se z jeho působení zachovalo. Zbytek je navždy zapomenut – pod nánosem příběhů, změn, osobních představ a úsilí, z nichž některé možná lze v tomto domě ještě zahlédnout. To, co uvidíte, může být velmi neurčité.

Denisa Václavová
kurátorka programu v Desfourském paláci

The Uncertain Principles of Life

How can I tell if I'm looking in the right direction? What if I see something different than everyone else? How do I distinguish between the observed and the imagined? How can I recognize the exact boundary between reality and my experience of it? And, if I'm watching something, is it happening in real time or is it conditioned by my imagination and determined by the past to such a degree that it changes everything? Can I measure and accurately determine where I'm located? And if I measure, will the result be precise enough and is it possible to control it? To have it under so much control, that the status displayed will never change, always stay the same? If I get to know something very thoroughly, will I see it from all possible angles? Or, will I always have to only rely on the observation of a certain part of it? And how is it possible to understand it and get to its core? With what degree of certainty can we get to know ourselves – and to what degree will there always remain a force that doesn't allow us to see the entirety of ourselves?

This year's Places of Act are inspired by thoughts on the principle of uncertainty. Briefly, it says that when we observe a phenomenon and we know its location, we can't establish its speed with certainty. And it works both ways. Meaning if we know about its direction and speed, we cannot determine its location. Doesn't that remind you of something? Don't we all live everyday in this ambiguity, which shows us ceaselessly how movement and speed don't let us tell where we are?

When he defined "his" principle, Werner Karl Heisenberg had an electron in mind, but he actually laid the foundation for quantum physics. His theory also implies that uncertainty is really an image and the main principle of nature – its plan contains this kind of entropy. Uncertainty must be counted on in life, but also in exact sciences, such as physics or mathematics. Heisenberg was also convinced that whichever way things develop, the principle of uncertainty will remain true. In short, that in the context of the development, we cannot understand change in the moment it occurs: we can only live through it and identify it in hindsight.

It was the various facets of uncertainty that the curators and artists from the project Places of Act decided to address. They prepared an extensive exhibition of contemporary visual art on the several

floors of the Desfours Palace. This time, more of them are participating – so that the project comprises representatives of the Prague, the regional and the foreign art scene. We dedicate special attention to performance arts, and so there are several "artistic confrontations" waiting for you, especially focused on meeting 1 on 1 – the viewer vs. the performer. You will be able to try out your perception, study your relationship with work, your tactile and auditory abilities or see whether particles can be speeded up...

In addition, this year's Places of Act offers various debates and conferences, where we would like to respond to the current needs of our artistic scenes. The topics will include conditions of grant procedures, current management of municipal and regional galleries, but also suggestions how to develop and change relations in public spaces or the future of the surroundings of Masaryk train station.

We come back to the Desfours Palace premises. A few years ago, we celebrated our 20th birthday there, and now we return to the same space, as if we froze in time. We watch the footprints we left there.

The Desfours Palace in Florenc, in the former Teissinger garden, was built in 1845 by Albert Klein von Wissenberg. His intentions were clear: it was a good investment in the area where the first train station, today's Masaryk station, was about to be built. Two years later, however, the Austrian entrepreneur sells the unfinished building, to the aristocratic family of Des Fours Walderode. At the time, their residence was the chateau of Hrubý Rohozec, but they desired a property in Prague. The palace also used to have a garden or a greenhouse, the count František Vincenc was an art lover, and throughout the festival you can see what is left of his property. The rest is now forever forgotten – under a layer of stories, changes, personal ideas and efforts, some of which still can be seen in the house. What you see may be very uncertain.

Denisa Václavová
curator of programme in Desfours Palace

DENNĚ / Desfourský palác
po-pá 16:00–22:00
so-ne 14:00–22:00

DAILY / Desfours Palace
Mo–Fr 4–10pm
Sa–Su 2–10pm

ZAČALO TO VZPOMÍNKOU...

Kurátorka/Curator: Nina Moravcová
Vystavující umělci/Artists: Dana Bartoničková,
Jana Bernartová, Filip Cenek, Magdaléna Kašparová,
Alena Kotzmannová, Markéta Othová, Lucia Papčová,
Janek Rous

Naše touhy rostou. Někdy se je daří naplňovat. Náš životní prostor se ale spíš zmenšuje. Na pozadí vlastních povinností vnímáme ubíhající dny, týdny, měsíce i měnící se roční období pouze periferně. Tempo se stále zrychluje. Přestože se snažíme vytyčit si jasný horizont, ke kterému směřujeme, pod tíhou okolností často paběrkuje ode dne ke dni a ztrácíme směr. Při pohledu zpátky vnímáme prožitý čas jako neurčitý tok, z něhož se vynořují vzpomínky – obrazy, tóny, záblesky světla...

Jaké bylo minulé léto? Bylo tak deštivé jako letos? Snažím se matně rozpomenout. Vybarvuje se mi jenom ta zeleň a taky vůně vzduchu po dešti. Na víc už si nevzpomínám. Začínám rozumět tomu, proč moje babička každé své vyprávění začínala větou: „To bylo tehdy, když...“ Taky to říkám. Každý večer. Když vyprávím smyšlené příběhy svému malému synovi. To bylo tehdy, když byl děda Jaromír stejně malý chlapec, jako jsi ty... Nejprve udělá dědovo gesto a pak se píchá prstem do břicha. Směje se na celé kolo. Zajímaloby mě, jaká je jeho představa o čase. Jak se formuje? Na to se dost často ptám. Sebe. Druhých. Jak vnímají čas? Jako objektivní, měřitelnou veličinu? Jako časomíru, která odměňuje pravidelným tempem? Minutu po minutě, den za dnem, týden po týdnu, rok za rokem. Jako klapající políčka karuselu – 81 snímků, jeden za druhým, tma, přetočit a zase znova. Nebo čas spojují spíš se subjektivním prožitkem? Chápou čas jako sled událostí, z něhož vystupují ty nejintenzivnější momenty, které pak zásadním způsobem definují naši zkušenost, stávají se pro nás mírou hodnocení skutečnosti, prostředkem umožňujícím orientaci v prožívané realitě?

Mnohdy se snažím na něco konkrétního vzpomenout a zařadit to v čase. Marně. Dělán si proto záznamy. Ale dost ledabyle. Někdy, když mě přepadá strach, že bych mohla všechno zapomenout, vracím se k tomu s o to větší horlivostí. Čas od času se dívám do diářů. Mám je založené v knihovně. Jeden jako druhý. Otočené hřbetem ven. Musím se smát, jak málo si toho při pohledu na ně vybavím. Občas si jimi listuji. Procházím roztržité záznamy a ptám se, jak jsem jen mohla na tohle zapomenout... Obrazy najednou vyplouvají. Jako políčka nějakého filmu. Vzpomínám si, že jednou jsem myslela na to, že až letopočet bude začínat dvojkou, nebude to vypadat vůbec dobře. Nevypadá. Ale možná to jen člověk občas vnímá moc kontrastně, anebo zase naopak v příliš neurčitých barvách, které mu splývají v jeden nekonečný gradient. Vše se jeví na pozadí toho, co právě prožíváme. Ubíhající čas znejistuje paměť, rozostřuje jasné kontury vzpomínek. Ohlédneme-li se nebo zadíváme-li se na stejnou věc znovu, nikdy neuvidíme totéž. Je to, jako bychom podruhé četli stejnou knihu? Anebo se díváme pohledem někoho druhého?

Our desires grow stronger. Sometimes we manage to fulfil them. But our living space keeps getting smaller. Trying to carry out our duties, we perceive the passing days, weeks, months and the changing seasons only peripherally. The pace is getting faster and faster. We're still trying to define the clear horizon we're heading to but the weight of the circumstances makes us scrape the barrel and lose direction. Looking back, we feel the spent time as an indefinite flow of our memories – images, sounds, flashes of light... – seem to surface from. What was the last summer like? Was it as rainy as this year? I'm trying to remember. All I recall is the green and the smell of the air after the rain. Nothing else. I'm beginning to understand why my grandmother always started her storytelling with the following words: "That was when..." I say that, too. Every evening. When I tell stories to my little son. That was when Grandpa Jaromír was a small boy, just like you... My son makes his grandfather's gesture and then touches his belly with a finger, laughing like a drain. I wonder what his idea of time is. How is it shaped? I often ask about it. Or myself. And others. How do they perceive time? As an objective, measurable quantity? As a timer regularly measuring everything? Minute by minute, day after day, week after week, year after year. Like the clattering carousel slides one after another; the darkness; rewind, and back again. Or do they associate time with their subjective experience? Do they think time is a sequence of events where only the most intense moments defining our seminal experience stand out and become measures of real life, tools to help us find our way in the experienced reality?

I often try to think of something concrete and remember the time. In vain. That's why I keep records. Quite sloppily though. Sometimes, when I fear I might forget everything, I'm trying to remember things even more eagerly. From time to time, I look into my journals. I've put them into my library. One like the other. With their spines facing the room. I have to laugh at how little I remember when I look at them. Sometimes I browse through them. I go through my confused records and ask myself, how could I forget about this? Images start emerging. Like film frames. Once it occurred to me that when the date would begin with the number two, things wouldn't look well. They don't. But maybe we just sometimes see things in too much contrast or in too vague colours that blend into a continuous gradient. Everything seems to be in the background of what we experience. The passing time makes our memory uncertain, blurs the clear contours of our memories. If we look back or look at something again, we never see the same thing. Is it like reading the same book for the second time? Or are we looking at things with someone else's eyes?

Nina Moravcová

DENNĚ / Desfourský palác
po-pá 16:00–22:00
so-ne 14:00–22:00

DAILY / Desfours Palace
Mo–Fr 4–10pm
Sa–Su 2–10pm

STORIES ARE US

Kurátor/Curator: Radek Váňa
Vystavující umělci/Artists:
Adéla Babanová, Joep Hinssen, Rosanne Jonkhout,
Kaweh Modiri, Tomáš Svoboda, Joris Verleg

Vše zastřešující témata jsou často jen záminkou pro shromáždění velkého množství uměleckých děl. Když ale „princip neurčitosti“ vyjmeme z hájemství kvantové fyziky, jeho premisa se dá s nadsázkou vyložit asi takto: čím víc toho víme, čím detailnější jsou naše informace, tím těžší je dobrat se pochopení celku, předpovědění budoucího vývoje i pochopení výchozí situace. V téhle podobě se mi princip neurčitosti zdá jako dobrá metafora nebo popis světa kolem nás i naší situace v něm. Víme všechno, a ničemu nerozumíme. Chaos, zmatek a únava z neustálého hledání souvislostí.

To všechno je živnou půdou pro příběh. Tam, kde je, zkusíme ho rozbít, tam, kde není, snažíme se nějaký domyslet. Obojím dáváme smysl našim životům. Zdá se, že příběhy jsou konstantou, která formuje naše vnímání světa i umění. Dnešní situace se začíná podobat závislosti: konspirační teorie, thrillery, odhalující zpovědi, to všechno sytí série Netflixu nebo HBO. Když se potkají dva umělci, jistě pokecají o tom, který seriál je právě dostal. O to podivnější je, jak málo se jich pokusí ve své práci s příběhem otevřeně pracovat, něco vyprávět specifickým jazykem současného umění, a přitom diváka vtáhnout do děje bez schovávání se za tiskovou zprávu nebo dohledávání na Wikipedii.

Umělci představení na výstavě STORIES ARE US jsou relativně nahodilou ukázkou těch, kteří se příběhu nebojí, a někteří z nich s ním dokonce dlouhodobě pracují. To je případ Tomáše Svobody, který rád používá převyprávění příběhu, destilaci jeho prvků do popisu, textu nebo i kulis. Na nás je pak doplnit si zbývající „detaily“, kterými mohou být obraz, peripetie děje nebo emoce. Svoboda tak zkoumá, co vlastně konstituuje příběhy, co je k jejich přenosu a pochopení nutné. Snaží se nám to usnadnit odkazy na ikonické filmy nebo zásadní situace v novodobých dějinách. Naproti tomu mladý Holanďan Joris Verleg sestavil jediný příběh z mnoha individuálních pokusů o vyprávění lidí z celého světa internetu. Ti svoje naprosto osobní nutkání vpravit svůj život do formátu vlogu nevědomky tvarují do identické struktury vyprávění a nakonec se slévají v mnohohlasý sbor.

Velkou míru intimity nabízí video Rosanne Jonkhout, která hodiny záznamu na věháškách zpracovala do čtvrt hodiny vyprávění o dovolenkové vzájemné manipulaci. Všichni kameru používají ke komunikaci a je otázka, do jaké míry realitu jejich vztahu odráží, nebo manipuluje. Čím déle se do tohoto cizího života díváme, tím míň je jasné, kdo je oběť a kdo ten špatný. Instalace Joepa Hinssena vedle toho vypadá poměrně přímočaře. Sledujeme precizně zachycený výkon sboru, dirigenta a bubeníka.

Skladba je ale naprosto neuchopitelná, nemá strukturu, plyne od zámek ke klimaxu a zas do útlu. Teprve nenápadná obrazovka se záznamem fotbalového zápasu nám dá klíč: Hinssen „přeložil“ legendární ponížení Španělska týmem Oranje (3:0) před pár lety do žánru soudobé hudby. Možná nechtěně se mu tak podařilo vystihnout nekompatibilitu sportovního výkonu a uměleckého díla.

Kaweh Modiri, dnes už zkušený režisér, ve svém diplomantském videu vypráví příběh hledání zloděje svého laptopu. S mladistvou vervou mísí způsoby vyprávění tak, že nakonec nevíme, co se stalo doopravdy, pokud vůbec, co jsou fakta a kdo jsou herci a jak to bylo možné proplest tak, aby se to potkalo v jednom trochu krimi příběhu ze studentského života.

Adéla Babanová pracuje jako opravdová profesionálka s filmovým týmem na krátkých snímcích, které svojí formou jednoznačně spadají do hraného filmu (herci, kostýmy, scéna), ale jejich východisko se vztahuje k reálné historické situaci. Tím dostávají dokumentární prvek, avšak rozehraná situace má v sobě tolik matoucích prvků, že pochybujeme o pravdivosti dokumentu a zároveň o svých znalostech, takže stejně očekáváme stále další informace, které by nám udělaly jasno. Hraný dokument ovšem rozhodně není cílem Babanové.

STORIES ARE US se snaží ukázat několik možností, jak příběh a způsob jeho vyprávění udělat tématem, které umělci ve své práci zkoumají. Tohle zkoumání je odlišuje od běžné produkce filmů a seriálů. Zároveň se představení umělci nebojí vyprávět příběh, který nějakým způsobem vypovídá o jejich osobní fascinaci.

Radek Váňa

All-encompassing topics are often just an excuse for bringing together a large volume of artworks. However, if we remove the "uncertainty principle" from its home field of quantum physics, the basic premise found within it can, albeit in a somewhat overblown manner, be interpreted as follows: the more we know, and the more detailed the information we have, then the harder it is to comprehend the whole, to predict future development, and to understand the current situation. In this form the uncertainty principle seems to be a good metaphor, or even description, of the world around us as well as our situation within it. We know everything but understand nothing. The end result is chaos, confusion, and exhaustion from the constant search for coherence.

This is all fertile ground for stories. Where one exists, we try to dismantle it – where there is none, we try to invent one. In either case, we give our lives a purpose. It seems that stories are a constant that shape our perception of the world and art. Today's situation is starting to resemble an addiction: conspiracy theories, thrillers, revealing confessions – the series on channels such as Netflix or HBO are seething with all of these. When two artists meet, they most certainly will chat about which series has just contracted them. That makes it even stranger that only a very few of them try to openly work with a story, or to use the specific language of contemporary art while drawing the viewer into the plot without hiding behind a press release or forcing us to look for complete information on Wikipedia.

The artists presented at the STORIES ARE US exhibition are a relatively random sample of those who are not afraid of a story. Some of them have even been working with stories for a long time. This is the case of Tomáš Svoboda, who likes to use the re-narration of a story through distilling its elements into a description, text, or even parts of a stage set. It is then up to us to fill in the remaining "details", which may be an image, the rigmarole of the plot, or emotional aspects. In this way Svoboda explores the components that make up stories, and what is necessary to communicate them and to understand them. He tries to make it simpler for us by referring to iconic films, or critical situations in modern history. In comparison, the young Dutchman Joris Verleg has put together a single story from many individual attempts at narratives made by people from the entire world of internet. These individuals unknowingly shape their purely personal compulsion to put their lives into vlog format into an identical narrative structure, ultimately melding into one multi-voice chorus.

A high degree of intimacy is found in Rosanne Jonkhout's video, in which she has processed hours of recordings from VHS tapes into a fifteen-minute narrative about mutual manipulation during vacation. The camera was used by individuals for communication and the question is to what degree it reflects or manipulates the reality of their relationship. The longer we look into the lives of these strangers, the less clear it is who is the victim and who is the bad guy.

In comparison, Joep Hinssen's installation seems to be quite straightforward. In it, we watch the precisely captured performance of a chorus, conductor, and drummer. However, the composition is utterly ungraspable – it has no structure, it flows from quiet passages to a climax, only to become muted once again. It is only when we see an inconspicuous screen showing a recorded football match that we find the key: Hinssen "translated" the legendary humiliation suffered by Spain a few years ago at the hands of the Oranje team (3:0) into the contemporary music genre. Maybe it was unintentional, but in this way he successfully captured the incompatibility between a sports performance and an artistic work.

In his graduation video Kaweh Modiri, now an experienced director, tells the story of his search for the thief who stole his laptop. With youthful vigor, he combines narrative styles in such a way that ultimately we do not know what really happened (if it truly happened at all), what the facts are, who the actors are, and how it was possible to interweave everything in a way that it all came together in something of a crime story from student life.

Adéla Babánová as a true professional works with a complete film team to create short films, which, based on their form, definitely fall into the category of fiction films (actors, costumes, and set design), but their starting point is associated with real historical situations. They thus have a documentary component, but the situation being played out contains so many misleading elements that we begin to doubt the truth of the documentary aspect and even of our own knowledge, and so we continue to expect more information that will clarify things for us. However, docudrama is definitely not Babánová's objective.

STORIES ARE US tries to show several ways in which a story and the way it is narrated can be transformed into a theme which the artist explores in his or her work. This type of exploration is different from standard film and series production. At the same time, the presented artists are not afraid to tell a story that, in some way, reflects their personal fascination.

Radek Váňa

DENNĚ / Desfourský palác
po-pá 16:00–22:00
so-ne 14:00–22:00

DAILY / Desfours Palace
Mo–Fr 4–10pm
Sa–Su 2–10pm

NEURČITOST PRINCIPU / UNCERTAINTY OF THE PRINCIPLE

Kurátoři/Curators: Libor Novotný a Tomáš Knoflíček
Vystavující umělci/Artists: Martin Dašek,
Petra Doležalová, Marek Franz, Filip Nádvorník,
Lukáš Kováčik, Vojtěch Kovařík, Martin Kubica,
Jiří Kuděla, František Lozinský, o.p.s.
(František Kowolowski, Petr Lysáček, Jiří Surůvka),
Šárka Mikesková, Michaela Rožnovská,
Helmut Smits, Petr Švolba

Werner Heisenberg publikoval svoji teorii neurčitosti v roce 1927. V roce 1933 získal Nobelovu cenu za fyziku. Teorie popisuje nemožnost zjistit stav elementárních částic. Údajně platí, že čím více víme o jednom z parametrů dané částice, tím méně toho víme o druhém. „Kdykoli budeme pozorovat něco kvantově-mechanického, staneme se dvěma různými kopiemi sebe samých. Je tu kopie, která dostala jednu odpověď, a zároveň kopie, která dostala jinou odpověď. To znamená, že existuje obrovský počet dalších kopií nás samých, jež vidí trochu jinak věci, které se dějí ve vesmíru.“

Werner Heisenberg published the theory of uncertainty in 1927. In 1933, he won the Nobel Prize for physics. His theory describes the inability to determine the status of elementary particles: the more we know about one of the particle parameters, the less we know about another one. "Whenever we observe something quantum mechanic, we become two different copies of ourselves. There is a copy that was given one answer, and a copy that was given another answer. This means there is a huge number of more copies of us that can see things happening in the universe in a slightly different way."

Není to paráda? Každá část toho, co vnímáme jako realitu, může mít různé potenciality, v nichž se vnímaná „realita“ vydala jiným směrem. Werner Heisenberg byl nejen geniálním fyzikem, ale také hlavním mozkiem nacistické snahy o výrobu atomové bomby. To se mu v téhle realitě nepodařilo a vedou se spory o to, zda úmyslně, nebo šlo o skutečné selhání. V nějaké z dalších realit se mu to ovšem pravděpodobně podařilo a do dějin se zapsal hlavně tím, což zastínilo i jeho nobelovku. Ale ještě je tady v sousední realitě potencialita další, a to že bombu nevyrobil, prokázalo se, že úmyslně, načež Heisenberg Nobelovu cenu dostal – ale za mír. To už by mohlo být poměrně blízko naší realitě, protože i americký objev atomové bomby urychlil konec války a údajně zachránil miliony dalších životů. Otec americké bomby Robert Oppenheimer za to ovšem nobelovku nikdy nedostal.

Jasný počáteční bod téhle spleť historie asi neexistuje – a stejně tak ani konec. V případě Heisenberga, který po doktorátu z hydrodynamiky v roce 1923 téhož roku potkal Alberta Einsteina, by asi bylo všechno jinak, kdyby k tomuto setkání nedošlo. Označme tedy za počátek Heisenbergovy reality rok 1901, kdy se ve Würzburgu narodil. Náš výběr pro Desfourský palác zachovává pochopitelně stejný princip určitého počátečního stanoveného bodu, z něhož se větví nekonečno potenciálně realizovaných možností...

V našem případě byl počátkem organizovaný systém nebo matematický princip, který může být vizuálně hodnocen jako geometrie. Z tohoto počátečního bodu docházelo k nejrůznějším přešlapům do paralelních realit, takže je dost pravděpodobné, že geneze této matematicky přesné geometrické formy se realizovala v realitě jiné – a v té naší na sebe nabalila nahodilost, intuici nebo iracionalitu. Vystavená díla v sobě mají matematickou přesnost a geometrii jako svoji potencialitu, ale asi se nedozvíme, zda jako dosud nerealizovanou možnost, byla-li počátečním bodem, nebo k ní autoři nakonec dospějí. Jedním příkladem za všechny je kruh Helmuta Smitse, který je vizuálně skutečnou geometrií, ovšem způsob jeho konstrukce se zdá natolik nematematický, že narušuje naši představu o exaktnosti kresby. Anebo právě tento způsob nakreslení je natolik elementární, univerzální a přímočarý, že je jediný možný...

Isn't it great? Every part of what we perceive as reality may have various potentialities, and the perceived "reality" can develop in various directions in them. In addition to his brilliant career as a physicist, Werner Heisenberg was also the brain behind the Nazi effort to produce an atomic bomb. In our reality, he failed, and some argue whether he did so deliberately or whether it was a real failure. In another reality, he might have succeeded and gone down into history because his achievement might have overshadowed even his Nobel Prize. In yet another reality, however, Heisenberg might not have produced the bomb deliberately and won the Nobel Prize for peace instead. That reality would be relatively close to ours because the American discovery of the atomic bomb is said to have brought the end of the war faster and saved millions of lives. Yet the father of the American bomb, Robert Oppenheimer, never won any Nobel Prize. There is probably no clear starting point and no end of this complicated history. In the case of Heisenberg, who met Einstein after he received his doctor's degree in hydrodynamics in 1923, everything would be probably different if their meeting had not happened. So let's define the beginning Heisenberg's reality by the year of 1901 when he was born in Würzburg. Our selection for Desfour Palace keeps the same principle of a specific starting point developing into an infinite number of possibilities. In our case, the beginning was an organized system or a mathematical principle that can be visually seen as geometry. From this starting point, there were many missteps into parallel realities, so it is quite likely that the genesis of this mathematically precise geometric form happened in another reality, while in our reality, it became random, intuitive and irrational. The exhibited artworks are characterized by mathematical precision and geometry as their potentiality, but we won't probably know whether as a yet unrealized possibility (if it really was the starting point), or a possibility the authors will ultimately reach.

One example is a circle of by Helmut Smits – visually real geometry – the construction of which seems so non-mathematical it undermines our idea of exact drawings. Or maybe this kind of drawing is so elemental, universal and straightforward that is the only possible one.

Libor Novotný a Tomáš Knoflíček

DENNĚ / Desfourský palác
po-pá 16:00–22:00
so-ne 14:00–22:00

DAILY / Desfours Palace
Mo–Fr 4–10pm
Sa–Su 2–10pm

PRAHA — HRANICE

THE PRAGUE —

THE BORDER PROJECT

**Integrace a aktivizace cizinců za pomoci umělců
zaměřených na výtvarné umění / The integration
and activation of foreigners with the help artist-
focusing on fine art**

Kurátor/Curator: Ondřej Horák

Vystavující umělci/Artists: Mira Gáberová (SK), Veronika Leová (VN), Alexandra Yordanova (BG), Petr Philippov (RU), Ondřej Brody (CZ/EC), Anna Radeva (SK), Kristofer Paetau (FIN), Hiep Duong Chi (VN), Ruta Putramentante (LT), Larysa Gladys (UA), Isrohan Alvarez (MEX), Sujana Villafane - Bohac (YV)

Smyslem projektu je aktivně propojit výtvarné umělce s cizinci žijícími na našem území. Naší snahou je v omezeném čase (během jednoho roku) spojit cizince žijící v ČR se zástupci české umělecké scény, kteří pocházejí ze zahraničí (narodili se tam nebo tam vyrůstali) a zajistit podmínky pro vznik společného díla/projektu. Cílem je vzájemná spolupráce a společný (umělecký) výstup.

Projekt vznikl na základě debaty s respektovanou organizací zaměřenou na integraci cizinců, z deklarovaného zájmu a z potřeb cizinců (azylantů, uprchlíků, čekatelů) žijících na našem území. Odstartoval letos v únoru debatou s cizinci, kteří reagovali na výzvu k zapojení se do společné aktivity. Název naší aktivity odkazuje k románu Moskva-hranice. Praha je v názvu zmíněna jako místo, kde většina účastníků – cizinců – žije.

Vybrané práce spolupracujících dvojic tvoří hlavní část výstavy Princip neurčitosti. Doplnuje je videozáznam, který přibližuje vznik jednotlivých projektů.

Mezi účastníky jsou ženy a muži nejrůznějšího věku a sociálních vazeb, kteří pocházejí z Ruska, Ukrajiny, Litvy, Slovenska, Vietnamu, Mexika, Finska, Bulharska nebo Venezuely. Součástí práce jsou také společné schůzky všech účastníků a jejich filmová dokumentace, kterou pořizuje umělkyně Eva Jiříčka.

The purpose of the project is to actively connect fine artists with foreigners living in our country. Our aim is to connect foreigners living in the Czech Republic with representatives of the Czech art scene who also come from abroad (who were either born or grew up there) in a limited time (a year) and provide conditions for their joint work/project. The output will be mutual co-operation and a joint (art) project.

The project has been inspired by discussions with a respected organization focused on the integration of foreigners and the interest and needs of foreigners (asylum seekers, refugees, and citizenship applicants) living in the Czech Republic. The project has started this February with a debate with foreigners who have responded to the call inviting them to take part in joint activities.

The title of the project refers to the novel Moskva – hranice (Moscow – The Border), which has become a source of inspiration for the authors. "Prague" in the title refers to the city where most of the participants/foreigners live.

Selected artworks of the co-operating pairs will make up the main part of the exhibition within the 4 Days in Motion Festival. They will be accompanied with videos recording the creation of the projects.

The participants include women and men of all ages and social background who come, for example, from Russia, Ukraine, Lithuania, Slovakia, Vietnam, Mexico, Finland, Bulgaria and Venezuela.

The project includes meetings of all the participants and their film documentation captured by the artist Eva Jiříčka.

Ondřej Horák

Podpořily: Centrum integrace cizinců z.s. (CIC), Nadace pro současné umění Praha o.p.s. (CSU) a platforma Máš umělecké střevo? z.s. (MUS).

Supported by: Centre for the Integration of Foreigners (CIC), the Centre for Contemporary Art, Prague (CSU), and the platforma Máš umělecké střevo? (Do You Have a Knack for Arts?) (MUS)

DENNĚ / Desfourský palác
po-pá 16:00–22:00
so-ne 14:00–22:00

DAILY / Desfours Palace
Mo–Fr 4–10pm
Sa–Su 2–10pm

SILVIA CAMPORESI (IT)

ATLAS ITALIAE

Silvia Camporesi projela během jednoho a půl roku všech dvacet italských regionů, aby hledala zapomenuté a opuštěné vesnice a budovy. Výsledkem tohoto souboru snímků je Atlas Italiae, ideální mapa mizející země, atlas mizení. Atlas Italiae představuje stopy něčeho, co je ztraceno, a přesto má stále kořeny v místech, kam patří. Z prapůvodní a nekonečné energie se stal v očích fotografky materiál. Řada fotografií odhaluje na základě výzkumu pozůstatků paměti poetický soubor míst: opuštěných vesnic, které snad ani nejsou na mapách, rozpadajících se domů narušených divokou vegetací, průmyslových závodů, jež se staly obětmi zapomnění, bývalých letních táborů téměř zamrzlých v čase.

Silvia Camporesi (1973) vystudovala filozofii a žije a pracuje v Itálii. Video a fotografie používá k vyprávění příběhů inspirovaných mytologií, literaturou, náboženstvím a skutečným životem. V posledních letech se ve svém díle zaměřuje na italskou krajinu. Od roku 2003 vystavuje i v zahraničí. Atlas Italiae je její třetí kniha.

During one and a half year Silvia Camporesi explored all the twenty Italian regions, looking for forgotten and abandoned villages and buildings. Atlas Italiae is the result of this set of images, an ideal map of the vanishing Country, an atlas of the disappearance. Atlas Italiae represents the traces of something lost, but still grounded to the places it belongs to. Primeval and indefinite energies become material through the photographer's eyes. The sequence of the photos reveals as a poetic collection of places, based on the research of fragments of memory. Desert villages which don't seem to exist even on the maps, crumbling architectures worn down by wild vegetation, industrial plants prey to oblivion, former summer camps almost frozen in the never again time.

Silvia Camporesi (1973) graduated in Philosophy, lives and works in Italy. She uses videos and photos to recount stories inspired by mythology, literature, religion and real life. In the last years her work focuses on the Italian landscape. Since 2003 she has exhibited internationally. Atlas Italiae is her third book.

DENNĚ / Desfourský palác
po-pá 16:00–22:00
so-ne 14:00–22:00

DAILY / Desfours Palace
Mo–Fr 4–10pm
Sa–Su 2–10pm

DRIES VERHOEVEN (NL) GUILTY LANDSCAPES / PROVINILÉ KRAJINY

Interaktivní videoinstalace určená vždy jen jednomu divákovi. Tématem je neustálá dostupnost zpráv na laptotech, v televizi a ve smartphonech, která z nás činí permanentní svědky složitých situací po celém světě. Každý den se cítíme znepokojeni konfrontací s chudobou a zoufalstvím. Pohled do monitorů poskytuje každému divákovi možnost prozkoumat své pocity nepohodlí a nejistoty – co když nás zprávy sledují? Instalace *Guilty Landscapes* / *Provinilé krajiny* přenáší obrazy nelehké odpovědnosti do bílého prostoru galerie, v níž se protagonisté dívají přímo do očí návštěvníkům. Autora nezajímá dokumentovaná realita, ale spíše divák, který je vyveden z rovnováhy tím, co sleduje – tím, že s ním z plátna komunikuje konkrétní člověk. Divák se tak stává podobně zranitelným jako dílo. „Jediné, co nás může zachránit, jsou naše pochybnosti,“ říká k tomu autor.

Dries Verhoeven (1976) je nizozemský divadelník a výtvarník, který vytváří instalace, představení a happenings v muzeích, ale i na specifických lokacích či ve veřejném prostoru. Pohybuje se na hranici performance a instalací a kriticky hodnotí vztahy mezi diváky, účinkujícími, každodenní realitou a uměním. Diváci se představení přímo účastní, případně mají příležitost podělit se o vlastní zkušenosti. Ve své práci Verhoeven zdůrazňuje aspekty společné sociální reality, v níž žijeme. Doufá, že pomocí gest, která zásadně zasahují do každodenního života, zaseje semínko pochybností o systémech, které nenápadně ovlivňují naše myšlenky a činy. V posledních letech je základem jeho projektů zkoumání současné mentality ovlivněné krizemi a vliv digitálních médií na mezilidské vztahy.

This interactive video installation is intended for only one viewer at a time. The main theme is the continual availability of news on laptops, television, and smartphones, which makes us perpetual witnesses to complex situations occurring around the world. Each day, we feel unease when confronted with poverty and desperation. What each viewer sees on the monitor provides them with the opportunity to explore their own feelings of discomfort and uncertainty – what if the news is watching us? The *Guilty Landscapes* installation transfers images of uncomfortable responsibility into the white space of a gallery, where the protagonists look the viewer in the eye. The artist is not interested in documented reality, but rather in the viewer, who is thrown off track by what they are watching – by the fact that a specific person is communicating with them from the screen. The viewer thus becomes just as vulnerable as the work itself. “Only doubt can save us,” comments the artist.

Dries Verhoeven (1976 Oosterhout, the Netherlands) is a theatre maker and visual artist. He creates installations, performances and happenings in museums, on location and in the public spaces of cities. On the boundary between performance and installation art, he critically evaluates the relationships between the spectators, performers, everyday reality and art. The spectator is directly involved in the work or given the opportunity to steer his or her own experiences. In his work, Verhoeven highlights aspects of the common social reality in which we live. He is not concerned with conveying a statement about reality, but mainly about unbalancing the visitor in order to evoke a shared vulnerability between the viewer and the viewed work. With gestures, which radically affect the public order of everyday life, he hopes to sow the seeds of doubt about the systems that inconspicuously influence our thoughts and actions. In recent years, the current crisis mind-set and the influence of digital media on interpersonal relationships in particular have formed the basis for his projects.

Koncept/Concept: Dries Verhoeven
Produkce/Production: Studio Dries Verhoeven

Rezervace nutná na www.ctyridny.cz/
Reservation necessary at www.ctyridny.cz/

Podpořily/Supported by:
Velvyslanectví Nizozemského království

6. / 7. / 13. 10. 14:00–17:00 h

Desfourský palác

Otevřená výtvarná dílna pro děti a rodiče

Profesor KŘEČEK sbírá umění, žije uměním, přímo ho žere!
Rodinná výtvarná dílna pro děti od 5 let (nebo od 4, ať nežeru)
pod jeho vedením.

Open Creative Workshop for Children and Parents

Professor KŘEČEK collects art and lives art. He simply eats it up!
He is the leader of this creative family workshop designed for
children five and up (or from 4 and up, to not be overly pedantic).

MÁŠ UMĚLECKÉ STŘEVO? / DO YOU HAVE A KNACK FOR ART?

Otevřená dílna pro studenty

Studenti základních i středních škol a gymnázií mohou v dopoledních hodinách ve třech patrech historického Desfourského paláce v centru Prahy navštívit vzdělávací programy k výstavě současného výtvarného umění a zapojit se do doprovodných aktivit a programů. Ty jsou tentokrát orientovány na souvislosti mezi minulostí a přítomností výtvarného umění a téma „sběratelství“. Letos – stejně jako v předchozích letech – je autorem doprovodných aktivit vzdělávací platforma Máš umělecké střevo?. Vizuální podoba ateliéru a dílen se znovu ujme výtvarník Kakalík. Součástí ateliéru pak bude i promítání krátkých animovaných filmů s vybranými osobnostmi historie výtvarného umění. Jde o snahu nabídnout studentům další možnosti, jak se srozumitelnou formou setkávat s historií výtvarného umění.

Od pondělí 8. 10. do pátku 12. 10. mezi 9. a 13. hodinou nabízejí organizátoři 90- nebo 120minutový vzdělávací program pro skupiny studentů a pedagogů. Součástí ateliéru budou krátké animované filmy s vybranými osobnostmi historie výtvarného umění. Programem návštěvníky provede profesor Křeček. Rezervace na emailu juraiter@gmail.com. Autory doprovodných aktivit jsou Jiří Raiterman a Klára Domlátilová (Máš umělecké střevo?). Těšíme se na vás!

Open Workshop for Students

Primary school pupils and secondary and grammar schools students can take part in morning educational activities accompanying the exhibition of contemporary art on the three floors of the historical Desfours Palace in the centre of Prague. The programmes focus on the connection between the past and present of fine art and the theme of "collecting".

This year, like in the previous years, the accompanying activities have been prepared by the educational platform Do You Have a Knack for Art?. The visual appearance of the studio and workshops will be designed by the artist Kakalík again. The studio will include short animated films presenting selected figures from the history of art. Thus, students will have an opportunity to learn about the history of fine art in an intelligible form.

**Podivuhodná historie umění
s profesorem Křečkem /
The wondrous art history
with Professor Křeček**

DENNĚ / Desfourský palác
po-pá 16:00-22:00
so-ne 14:00-22:00

DAILY / Desfours Palace
Mo-Fr 4-10pm
Sa-Su 2-10pm

WARIOT IDEAL ALKOHOLY (1.-9. DÍL) / ALCOHOLS (VOL. 1 TO 9)

Realizační tým/Realization:
Jan Dörner, Jan Kalivoda, Vojtěch Švejda,
Milena Dörnerová

Akční umění, vyvolávání démonů, žehličkové boty, strašný lesů pán, kurátorská práce jako hudba, art brut živě. Bible jako inspirace i podložka k vrtání.
Otevřený výtvarně akční ateliér, kde manuální výroba rekvizit k připravovanému představení Hlubiny volně přechází v nekontrolovatelnou performanci. Zpustošení představ o tom, co má být výstava, koncert, divadlo. Jde o pracovní úsilí, nebo jen alkoholový večírek členů skupiny Wariot Ideal? Nic, co byste chtěli, aby se dělo u vašich sousedů.

Wariot Ideal

Wariot Ideal působí na české alternativní scéně jako výrazný hráč, a to už od roku 2009. Má na kontě mnoho jedinečných děl s výraznou vizuální a hudební složkou. Věnuje se tvorbě pro dospělé i děti, jeho domovskou scénou je pražské divadlo Alfred ve dvoře. Pravidelně se účastní významných festivalů, svou tvorbu představuje i v zahraničí. Tvůrčí seskupení pracuje ve stabilním složení. Hlavní postavou je autorský herec a mim Vojtěch Švejda, který má za sebou zkušenosti z Národního divadla, nominaci na Cenu Alfréda Radoka (2009) i ocenění Česká divadelní DNA (2012) za vynikající reprezentaci českého autorského divadla v zahraničí. Wariot Ideal dále tvoří hudebník, skladatel a autor hudby k mnoha inscenacím Jan Kalivoda, světelný designér, scénograf a amatérský filmař Jan Dörner a produkční Milena Dörnerová. Společně se věnují autorské tvorbě, která čítá nejen improvizované pořady či pohybové, pantomimické a fyzické divadlo, ale i celovečerní činoherní představení

Action art, demon raising, plate armor sabatons, the dreaded forest king, curatorial work as music, live outsider art... The Bible as inspiration as well as a foundation to be undermined...

An open performance art studio, where the manual production of props in preparation for a performance of Hlubiny / The Depths loosely progresses into an uncontrollable performance...

The obliteration of expectations of what an exhibition, a concert, or theatre should be... Is this truly a working effort, or only an alcoholic evening enjoyed by the members of the Wariot Ideal creative collective? It is definitely not anything you would want to see your neighbors doing.

Wariot Ideal

Wariot Ideal has been an important player on the Czech alternative art scene since 2009. This creative collective has produced many unique works, all of them containing striking visual and musical components. The group's works are created for both adult as well as child audiences, and its home base is the Alfred ve dvoře (Alfred in the Courtyard) Theatre in Prague. Wariot Ideal regularly participates in important festivals, and their productions are also presented abroad. The creative collective has a fixed composition. The key player is the original actor and mime Vojtěch Švejda, who in the past has worked with the National Theatre. He was nominated for an Alfréda Radok Award in 2009, and, in 2012, received the Czech Theatre DNA Award for his outstanding representation of original Czech theatre abroad. The other members of Wariot Ideal comprise Jan Kalivoda, who is a musician and composer, and the author of the music for many of the collective's productions, the lighting designer, scenographer, and amateur filmmaker Jan Dörner, and the production manager Milena Dörnerová. Together, they focus on creating original works, including not only improvised programs, movement theatre, pantomime, and physical theatre, but also feature-length drama performances.

Podpořily: Ministerstvo kultury ČR, Magistrát hlavního města Prahy, Státní fond kultury ČR, MČ Praha 7, MOTUS, z.s. - produkce divadla Alfred ve dvoře, Čtyři dny

DENNĚ / Desfourský palác
po-pá 16:00-22:00
so-ne 14:00-22:00

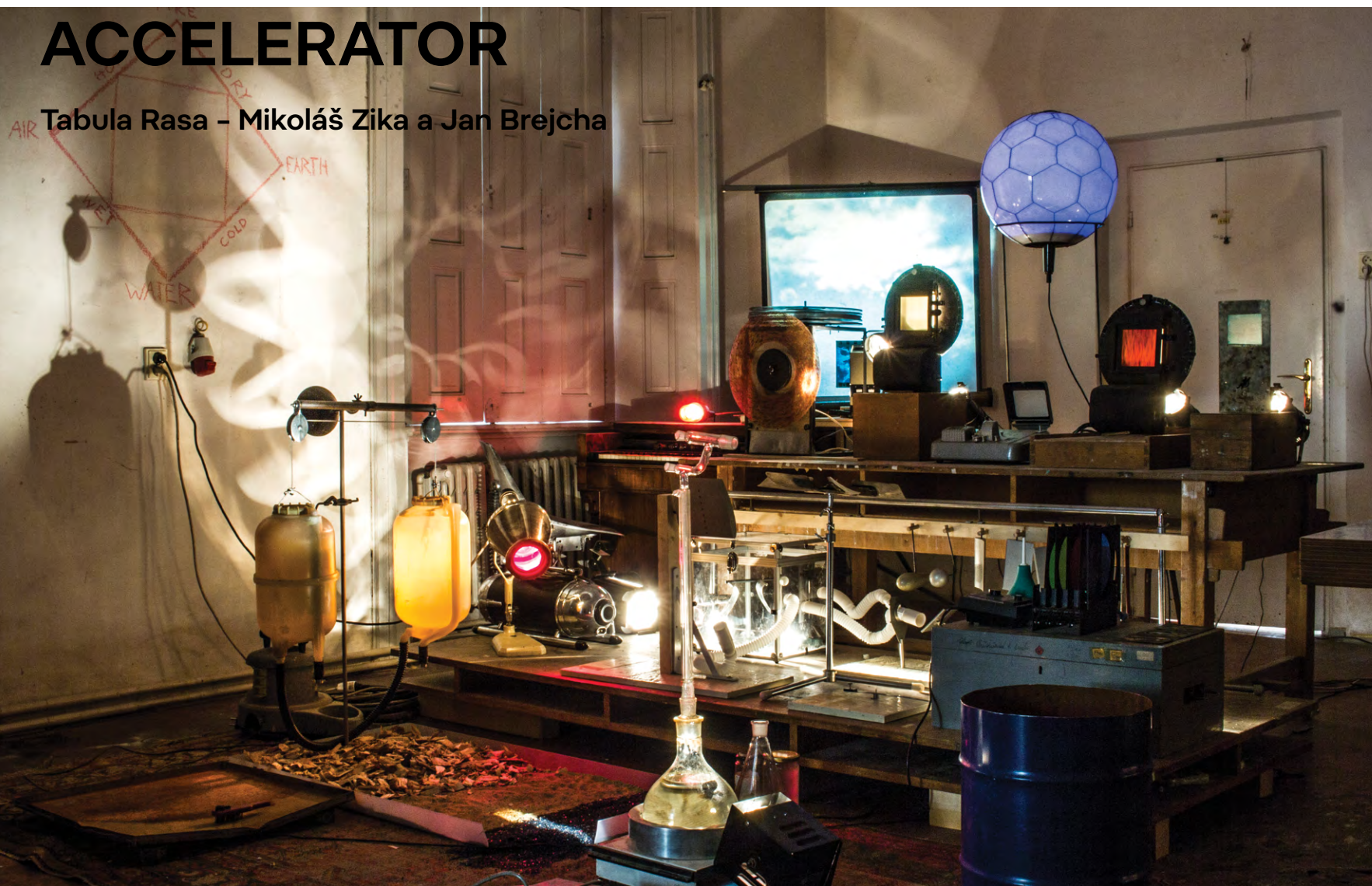
DAILY / Desfours Palace
Mo-Fr 4-10pm
Sa-Su 2-10pm

CERN — URYCHLOVAČ ČÁSTIC / THE PARTICLE ACCELERATOR

Tabula Rasa – Mikoláš Zika a Jan Brejcha

Systém vztahů jednotlivých prostředí, jež v našem pojetí CERNu – urychlovače částic zkoumáme, vychází z alchymické rytiny ze 16. století, která zobrazuje různé kombinace proměny živlů v závislosti na fyzikálních elementech, jako je například chlad, teplo, sucho či vlhkost. Předměty použité v instalaci (performativním prostoru) vycházejí z „archeologických“ nálezů ve sklepení Divadla na Vinohradech. Další část předmětů pochází z darů (v podobě školních pomůcek) získaných ze zrušeného středoškolského kabinetu fyziky. Objekty (přístroje) jsou rozestaveny na kaskádovitých katedrách laboratoří. Jednotlivé přístroje se snímají zvukovými senzory a jsou různými způsoby nasvětčovány a prosvěcovány. Jde o tvůrčí proces: instalace reaguje na prostor, prostředí a diváka. CERN tak může fungovat jako samostatná multifunkční instalace i jako performativní prostředí se vstupem pro diváka.

The system of the environment relationships examined in our concept "CERN – The Particle Accelerator" is based on an alchemic engraving from the 16th century, showing various combinations of element transformations depending on the physical elements, such as cold, heat, drought, and moisture. The objects used in the installation (the performative space) are based on the "archaeological" findings made in the cellars of the Vinohrady Theatre. Other items are donations (in the form of school supplies) obtained from a secondary school department of physics. The objects (devices) are placed on cascaded laboratory desks. They are read by acoustic sensors and illuminated and scanned in various ways. This particular installation is in the creative process. It reacts to the space, the environment, and the viewer. CERN can work either as a standalone multifunctional installation, or as a performative environment with an entry for viewers.

so-ne 14:00-22:00

Sa-Su 2-10pm

MONTOVNA / THE ASSEMBLY SHOP

Karolina Soukupova, Veronika Schneiderova

54

DENNĚ / Desfourský palác
po-pá 16:00–22:00
so-ne 14:00–22:00

DAILY / Desfours Palace
Mo–Fr 4–10pm
Sa–Su 2–10pm

UN:TIT:LED

by T.I.T.S.

Koncept/Concept: Nela H. Kornetová & T.I.T.S.
Performerři/Performers: Nela H. Kornetová / Lærke Grøntved / Jaro Viňarský
Video design: Jan Hajdelak Husták
Zvukový design/Sound design: Bjorn & Kristin Honsson
Díky/Thanks: Tomáš Procházka

Čím více svíráme částici v hrsti, tím neklidněji, pohyblivěji a bouřlivěji se chová.

V této audiovizuální performativní instalaci se T.I.T.S. nechaly inspirovat Heisenbergovým principem neurčitosti, který říká, že čím přesněji změříte jednu kvantitu, tím méně je možné znát další přidruženou kvantitu. Zúčastnění umělci budou představovat jednu kvantitu, a jejich vzájemné setkání a setkání s publikem v prostoru paláce, tu druhou.

V širším významu se performance dotkne nejistoty (precarity), která ovlivňuje současnou společnost, zejména mládež, ženy, přistěhovalce a všechny z nás, kteří pracují sami na sebe, na volné noze nebo na částečný pracovní úvazek. Jak se vypořádáváme s nejistotou a nedostatkem předvídatelnosti ve svých životech? Přijďte si užít zpěv a tanec na nejistých pohlavních hranicích pod video lupou za doprovodu hudby vysílané ze švédské vesnice.

T.I.T.S. je nezávislá, proměnlivá skupina, která začala tvořit během studií na Norské divadelní akademii (NTA) ve Fredrikstadu. Se společně rozvíjenými nápady často pracuje nehierarchicky. Zkoumá možnosti hybridních divadelních forem mezi divadelní hrou a choreografií, zvukem, obrazem a tělem. Audiovizuální projekty zaměřené na témata, kterým může publikum rozumět, iniciuje umělecká vedoucí Nela H. Kornetová. Skupina T.I.T.S. vytvořila specifické „black box“ vystoupení „Trumpets in the Sky“ (Trumpety na obloze; 2013) pro svou absolventskou zkoušku na NTA, multimediální vystoupení „My own private picture“ (Můj vlastní soukromý obraz; 2015), audiovizuální taneční představení „Forced Beauty“ (Nucená krása; 2016), fyzický koncert/operetu „MINE“ (2017) a vizuální fyzické představení „Cult of Busy“ (Kult zaneprázdněnosti; 2018), se kterým objela Norsko, Dánsko, Německo, Litvu, Itálii, Polsko, Francii, Slovensko a Českou republiku. V současné době připravuje audiovizuální fyzické představení „Tumor – carcinogenic romance“ (Nádor – karcinogenní román; 2019) a „Badman“ (2020).

titsperformancegroup.com

More you grip a particle in the hand, more restless, moving and stormy it is becoming.

In this audio visual performative installation T.I.T.S. drew inspiration from Heisenberg's uncertainty principle stating the more precisely you measure one quantity, the less precisely you can know another associated quantity. The participating artist will represent one quantity and their meeting, with each other and with the audience in the space, the other.

In a wider sense, the performance questions the precarity which affects the contemporary society, particularly youth, women, immigrants and all of us who works under temporary or part-time contracts. How do we deal with the uncertainty and lack of predictability in our lives? Come to experience singing and dancing on uncertain gender borders under magnifying video glass with sound broadcasted from Swedish village.

T.I.T.S. is an independent fluctuating performance group that began to form during their studies at Norwegian Theatre Academy in Fredrikstad. T.I.T.S. often work in non-hierarchical constellations with ideas being developed collectively. T.I.T.S. explore the possibilities of hybrid theater forms between play and choreography, sound, image and body. Nela H. Kornetová as an artistic leader initiates all the audio-visual projects centered around themes that audience can relate to instinctively. T.I.T.S. created black box specific performance "Trumpets in the Sky" (2013) as their NTA graduation exam, multimedia performance "My own private picture" (2015), audio-visual dance piece "Forced Beauty" (2016), physical concert/operetta: "MINE" (2017) and visual physical performance "Cult of Busy" (2018) that toured around Norway, Denmark, Germany, Lithuania, Italy, Poland, France, Slovakia and Czech Republic. Currently they are preparing audio-visual physical performance "Tumor - carcinogenic romance" (2019) and "Badman" (2020).

titsperformancegroup.com

DENNĚ / Desfourský palác
po-pá 16:00–22:00
so-ne 14:00–22:00

DAILY / Desfours Palace
Mo–Fr 4–10pm
Sa–Su 2–10pm

FENOMENOLOGICKÉ RECEPTY / PHENOMENOLOGICAL RECIPES

Performativní instalace / Performative installations

Performativní instalace/

Performative installations: Alyssa Dillard, Tinka Avramova, Ine Ubben, Wayne Jordan, Eduardo Lara, Alexandre Andrada, Irina Antonets, Maja Jurse, Lamija Čehajić, Tanvi Shettigar, Ayoub Motaraf, Keya Singh, Theo Tan, Cristina Maldonado.

Představení „jeden na jednoho“/

One to One performances:

Light Massage (Lehká masáž):
Theresa Schrezenmeir and Isabela Juchniewicz
Diet Propaganda (Propaganda diety):
Bria de la Mare
Fine Dining (Gastronomie):
Eva Burgerhoudt and Nitish Jain,
Ivana Atanasova, Tanvi Shettigar
Us No Longer (My už ne):
Lea Kukovičič
Kurátorská platforma:
The Stranger Gets a Gift
(Cizinec dostane dárek).

Autorka koncepce Fenomenologické recepty

a mentorka/Phenomenological Recipes

concept and mentor: Cristina Maldonado

Asistence produkce/Production assistant:

Tanvi Shettigar

Koordinátorky/Coordinators:

Bria de la Mare and Eva Burgerhoudt

Vedoucí magisterského programu režie

alternativního a loutkového divadla na DAMU/

MA Directing of Devised and Object Theatre,

DAMU Program Leader: Sodja Lotker

Zástupce ředitele fakulty School of Art and

Design, Prague College/Prague College School

of Art and Design, Deputy Director: Jeff Buehler

Foto a video/Photo and video: Lamija Čehajić

Recepty na akupunkturu neosobního prostoru s pamětí, specifickostí, identitou a vlastní představivostí. Vaše vnímání změní soubor vybraných ingrediencí: ocitnete se v paměti někoho jiného, přizpůsobíte si živé zprávy, podstoupíte lehkou masáž nebo se prostě stanete součástí místnosti. Prozkoumejte tyto živé instalace, ve kterých můžete sledovat nebo dodržovat pokyny pro to, jak vytvořit vztah s prostorem, zhmotnit nehmotné a zažít jako běžné to, co je hodně osobní. Cílem studie je rozšířit koncept jednodominutových soch Erwina Wurma do percepčních forem a vyzkoušet nemožnost instrukcí ve stylu hnutí Fluxus.

Instalace začíná každý den během pravidelné otevírací doby ve třetím patře a ve společných prostorách Desfourského paláce. Každý den vás čekají performativní a podomácku vyrobené instalace a 20–30minutová představení pro jednoho diváka; rezervace probíhá přímo na místě.

Projekt vznikl ve spolupráci s absolventy a druhého ročníku magisterského studia režie alternativního a loutkového divadla Divadelní fakulty DAMU a ve spolupráci se studenty fakulty School of Art and Design na Prague College.

Cristina Maldonado

Cristina Maldonado je mexická umělkyně sídlící v Praze. V konkrétních projektech, inscenovaných představeních a instalacích spojuje experimentální divadlo, tanec, živé video zásahy, participativní umění a nová i stará média. V poslední době například ve spolupráci s dramaturgyní Sodjou Lotker vytvořila video performanci Stereopresence. V současné době pracuje na dvou multidisciplinárních platformách – na sólovém projektu What She Does (Co dělá), ve kterém s využitím starých filmů vytváří živé improvizované intervence a na vystoupeních pro jednu osobu s názvem The Stranger Gets a Gift (Cizinec dostává dárek), v nichž využívá různá média s cílem vytvořit participační instalace.

Recipes to acupuncture the impersonal space with memory, specificity, identity and one's own imagination. A set of selected ingredients will alter your perception: find yourself in someone else's memory, tailor fake news, go through a light massage or simply become part of the room. Explore this live installations, you can choose to observe or to follow instructions to establish relationships with the space, materialize what is intangible and experience as common, what is highly personal. A study to expand Wurm's one minute sculptures into perceptual molds and to test the impossibility of Fluxus-like instructions.

Running every day during regular opening hours in the third floor and common areas of the Desfour Palace. Everyday you will encounter performative and DIY installations, and 20–30 minutes performances for one spectator at a time, reservations right on the spot.

Project developed with graduate and second year students of the MA Directing of Devised and Object Theater of the Theatre Faculty of the Academy of Performing Arts in Prague (DAMU), in collaboration with students of Prague College: School of Art and Design.

Cristina Maldonado

Maldonado is a Mexican performance artist based in Prague that combines experimental theatre, dance, live video interventions, participatory art, new and old media in site specific projects, staged performances and installations. Her most recent production is Stereopresence, a videoperformance in collaboration with dramaturg Sodja Lotker. Currently she works in two multidisciplinary platforms- What She Does a solo project that appropriates old films to make hand made live intervention improvisations and The Stranger Gets a Gift performances for one person at a time using diverse media resulting in participatory installations.

10.–12. 10. 16:30–18:30 h, 19:00–21:00 h
13. 10. 15:00–17:00 18:00–20:00 h

TANIA EL KHOURY (LB) AS FAR AS MY FINGERTIPS TAKE ME / TAM, KAM MĚ DOVEDOU KONEČKY PRSTŮ

Setkání diváka a performeru prostřednictvím dotyku a příběhu prožitého na vlastní kůži. Galerijní projekt je realizován ve formátu 1:1 – divák se s tvůrcem setkává skrze stěnu v galerii a vnímá dílo sluchem a hmatem, aniž by umělec spatřil. Basel Zarea, palestinský uprchlík narozený v Sýrii, skrz stěnu vypráví příběh o tom, jak jeho sestra prchala z Damašku do Švédska. Intimní setkání probouzí empatii pro situaci lidí, kteří zažívají diskriminaci na hranicích. Konečky prstů jsou nástrojem hmatu, citlivosti, jemného vnímání, ale také identifikace – úřady pomocí jejich otisků kontrolují a regulují pohyb uprchlíků. Jejich příběhy lze uchovat, nebo ze sebe smýt.

Tania El Khoury (Libanon) je umělkyně, která se zaměřuje na interaktivní projekty s etickým a politickým potenciálem. Tvoří instalace a performance, na nichž se publikum aktivně podílí. Její práce byla prezentována na pěti kontinentech v různých prostorách – od muzeí po lanovku. Získala například ANTI Festival International Prize (Live Art, 2017), Total Theatre Innovation Award (2017) či Arches Brick Award (2011). Má titul Ph.D. z Royal Holloway, University of London. Její výzkum a publikace se zabývají politickým potenciálem interaktivního živého umění těsně po arabském jaru. Ve Velké Británii Tania spolupracuje se skupinou umělců Forest Fringe, ale je také spoluzakladatelkou Dictaphone Group v Libanonu, což je výzkumná performační skupina zabývající se vztahem obyvatel ke svému městu a novým vymezením veřejného prostoru.

In this gallery project, the audience and performer meet through touch and the story of one personal experience. The installation uses a one-on-one format where the spectator meets the artist through a gallery wall and perceives the work through touch and sound without seeing the performer. Behind the wall, Basel Zarea, a Palestinian refugee born in Syria, tells the story of how his sister fled from Damascus to Sweden. This form of intimate encounter explores empathy towards situation faced by people who experience discrimination when crossing borders. Fingertips are not only an instrument of touch, sensitivity, and subtle perception, but also a means of identification – authorities use fingerprints to check and regulate the movement of refugees. One can either choose to store their stories, or to wash them away.

Tania El Khoury (Lebanon) is an artist whose main focus is on interactive projects with an ethical and political potential. She creates installations and performances in which the audience actively participates. Her work has been presented on five continents in various spaces – ranging from museums to an aerial tramway. She has received many awards, including the ANTI Festival International Prize (Live Art, 2017), the Total Theatre Innovation Award (2017), and the Arches Brick Award (2011). Tania has a PhD from Royal Holloway, University of London. Her research and publications examine the political potential of interactive live art as it exists immediately following the Arab Spring. In Great Britain, Tania collaborates with the artistic group Forest Fringe. She is, however, also one of the founders of the Dictaphone Group in Lebanon, which is a research and performance collective focusing on the relationships between the inhabitants of a city and the place where they live as well as on new definitions of public space.

DENNĚ / Desfourský palác
po-pá 16:00–22:00
so-ne 14:00–22:00

DAILY / Desfours Palace
Mo–Fr 4–10pm
Sa–Su 2–10pm

STARTPOINT

(V POHYBU / IN MOTION)

Cena STARTPOINT pro diplomanty evropských výtvarných akademií již od roku 2003 soustavně mapuje nastupující talenty. Vedle úvodní výstavy v brněnském Domě pánů z Kunštátu se letos v rámci 4+4 dnů v pohybu prezentuje ve speciální podobě pop-up projektu, soustředěného na stále sílící performativní tendence v současném umění.

The STARTPOINT prize for European art graduates has been systematically mapping upcoming talents since 2003. In addition to the opening exhibition in the Brno House of Lords of Kunštát it is presented within 4 + 4 days in motion as a pop-up project focused on the ever-increasing performative tendencies in contemporary art.

Vystavující umělci/Artists:

David Bartoš (FAVU VUT Brno)
Simona Gottierová (VŠVU Bratislava)
Jonathan Hielkema (KABK Den Haag)
Zagros Mehrkian (ÉSADTPM TOULON)
Vojtěch Rada (UMPRUM Praha)
Mario Stamatis (Goldsmiths London)
Michal Soja and Roza Duda (ASP Krakow)
Camille Yvert (RCA London)

Kurátor/Curator: Pavel Vančát
Architektonická spolupráce/
Exhibition's architecture: Oldřich Morys

Konkrétní data performancí najdete na ctyridny.cz
For programme of performances see our website

Cena StartPoint, určená diplomantům uměleckých škol, se během šestnácti let své existence proměnila z národní přehlídky závěrečných studentských prací do podoby prestižního mezinárodního projektu, v němž se každoročně představí nejvýraznější talenty nastupující umělecké generace z mnoha zemí Evropy. V současnosti zahrnuje cena 28 prestižních akademií ze 14 zemí a představuje tak největší evropskou přehlídku svého druhu. Díla všech 28 letošních finalistů budou kromě katalogu výstavy zveřejněna na webových stránkách projektu: www.startpointprize.eu. Vítěz ceny získá kompletní produkci samostatného katalogu a spolu s dalšími oceněnými i společnou měsíční stáž v Praze během následujícího roku.

Projekt StartPoint vznikl v roce 2003 v Galerii Klatovy/Klenová jako soutěž pro diplomanty českých uměleckých škol. Záhy se rozšířil i do okolních zemí a v roce 2009 byla cena doplněna i o rezidenční program Started pro oceněné umělce. V roce 2010 opustil StartPoint klatovskou galerii a vydal se na pouť po dalších městech a institucích (GASK Kutná Hora, Wannieck Gallery Brno, DOX, Národní galerie v Praze). StartPoint také od roku 2012 postupně expanduje do zahraničí: výběrové výstavy StartPointu se několikrát prezentovaly v Bukurešti, Bratislavě, Amsterdamu a Gentu (BE). Od roku 2017 je StartPoint zaštitěn Nadačním fondem současného umění, který je také správcem renomované Sbírký Richarda Adama.

Cena StartPoint je jedinečná nejen svojí dlouhou tradicí a rozpětím, ale také nezávislostí na jednotlivých akademiích, které mají ve výběru jen menšinový hlas. Nerozhoduje ani médium, technika či námět, nejpodstatnějším kritériem je neotřelost a originalita. Během šestnácti let existence StartPointem prošly stovky umělců, z nichž mnozí jsou dnes respektovanými hvězdami, všichni společně však vytvářejí jedinečný geografický i časový průřez evropským současným uměním v jeho nejčerstvější podobě.

The StartPoint Prize, dedicated to art school graduates, has evolved during its sixteen years of existence from a national show of degree's works to a prestigious international project, annually introducing the most outstanding talents of emerging artistic generations from various European countries. Presently, it covers 28 prestigious academies from 14 countries and is the largest European overview of its kind. The works of all 28 finalists are published on the project's website www.startpointprize.eu. The winner of the prize gets a complete production of his/her solo catalogue and together with other awarded artists a one month residency in Prague during the following year.

StartPoint Prize was founded in 2003 at the Klatovy Gallery / Klenová Gallery, since 2009 the award was accompanied by a Started residency programme for awarded artists. Since 2010 is StartPoint Prize an independent prize, being hosted by important museums (GASK Kutná Hora, Wannieck Gallery Brno, DOX, National Gallery in Prague). StartPoint also produces smaller selective exhibitions in other European cities (Bucharest, Gent, Bratislava, Amsterdam). Since 2017, StartPoint Prize is backed by the Contemporary Arts Fund, which also manages the renowned Richard Adam Collection.

The StartPoint Prize is unique not only for its long tradition and span, but also for its independence, where the academies hold only a minority consulting vote. It does not even determine the medium, technique or theme, the most important criterion is the novelty and originality. During the sixteen years of StartPoint's existence, hundreds of artists have passed through, many of which are respected stars today, and all of them together create a unique geographical and temporal cross-section of European contemporary art in its freshest form.

DENNĚ / Desfourský palác
po-pá 16:00-22:00
so-ne 14:00-22:00

DAILY / Desfours Palace
Mo-Fr 4-10pm
Sa-Su 2-10pm

DENNĚ / Desfourský palác
po-pá 16:00-22:00
so-ne 14:00-22:00

DAILY / Desfours Palace
Mo-Fr 4-10pm
Sa-Su 2-10pm

VERONIKA FRANKOVÁ

OBLÍBENÁ PASÁŽ /

FAVORITE PART

Instalace / Installation

Práce se dotýká mého osobního života. Součástí instalace je video, které se dá považovat za autoportrét. Zobrazuje mé fyzické i myslící počínání při sledování oblíbených scén. Film, který sleduji je mnou vytvořený sestřih či koláž již zmíněných pasáží vytvářející jednotnou sdělovací stopu.

Takovýto vztah k filmu mám zejména proto, že nechodím moc ven. Trpím obsedantně kompulzivní poruchou, počítám. Počítám současnost i pravděpodobnou budoucnost a je velmi náročné předvídat některé situace, které nastanou, o konfrontaci s lidmi ani nemluvě. Snažím se z této neschopnosti chodit ven udělat specifický komunikační prostředek.

The work is concerned with my personal life. The installation includes a video that can be considered a self-portrait. It depicts my physical and thought behaviors when watching my favorite scenes. The film that I'm watching is a montage or collage that I made myself of these favorite scenes, creating a single communications track.

I have this kind of relationship with film because I don't go out much. I suffer from obsessive compulsive disorder, I calculate. I calculate the present and the probable future and it's very difficult to anticipate some situations that happen, not to mention confrontation with people. Despite this disability I try to go out to do specific communication means.

FRANTIŠKA KRÁLÍKOVÁ

STEREOTYP/ STEREOTYPE

Instalace / Installation

Instalace inspirovaná každodenním zaznamenáváním drobných kreseb principem neurčitosti.

An installation inspired by daily creation of small drawings based on the principle of uncertainty.

6. 10. 19:30 h / 13. 10. 18:00 h

Kadeřnictví Tomáš Veselka
Františka Křížka 12, Praha 7

PLAČKY NAD PŘÍLIŠ DLOUHÝM ŽIVOTEM / WEEPING OVER A TOO LONG LIFE

Koncepce a dramaturgie/Concept and dramaturgy:
Barbora Kleinhamplová a Tereza Stejskalová
Zákaznice/Customer: Jindřiška Křivánková
Kadeřnice/Hairdresser: Tereza Havlíčková
Produkce/Production: Adéla Korbičková a Marie Štindlová
Kurátorka festivalu/Festival curator: Tereza Rudolf

Barbora Kleinhamplová a Tereza Stejskalová

Barbora je umělkyně zabývající se aspekty lidské existence v kontextu současného politicko-ekonomického uspořádání. V roce 2015 získala Cenu Jindřicha Chalupce, která je udělována českým umělcům do 35 let. Tvorba Kleinhamplové byla k vidění ve Fotograf Gallery v Praze nebo v galerii 209 v Brně.

Tereza je kurátorka a kritička působící v instituci tranzit, kde se věnuje možnostem fungování matky-umělkyně v uměleckém provozu a především principům feministické instituce. V roce 2014 získala Cenu Věry Jirousové pro etablované kritiky. Svými články přispěla do celé řady knih, časopisů i online serverů. Společně vydaly knihu rozhovorů Kdo je to umělec? (2014) nebo připravily projekt Manifest spáčů: Ženy s vousama.

„Když spím, zdá se mi, že je mi šedesát, když se vzbudím, je mi jenom třicet. Hrozná noční můra. Když spím, zdá se mi, že je mi třicet, když se vzbudím, zjistím, že je mi už šedesát. Hrozná noční můra.“

Dialog v kadeřnictví je příležitostí k úvahám o stárnutí, způsobu, jakým trávíme čas, a nezmýšlených důsledcích dlouhověkosti. Jelikož se lidský život neustále prodlužuje, dystopický obraz životem unavených několikasetletých jedinců, stěžujících si na svůj osud, se brzy stane realitou.

FOTOGRAF FESTIVAL #8 NE-PRÁCE: ZAMĚŠTNÁNÍ VOLNEM

Se změnami v oblasti pracovní síly, pracovní náplně a ve způsobech jejího vykonávání se nutně mění i obsah slova „práce“. Stejně tak se dlouhodobě proměňuje vztah mezi časovými režimy, které stále tradičně označujeme jako pracovní a volný čas. Automatizace se se jeví jako realita blízké budoucnosti a spolu s ní se stále naléhavěji vynořuje otázka nepodmíněného příjmu, který jistě nenaplní jen představy sociálních utopií, ale přinese i nové problémy, mnohé odvislé od osobní zodpovědnosti nebo naopak jejího zřeknutí se a... a ztráty. Předpoklad přibývání volného času jako času pro sebe samého a času na odpočinek, je často zaměňován s pouhou obrazovou reprezentací takové činnosti. Místo času oproštěného od práce zaplavují sociální sítě fotografie zobrazující volný čas ostatních. Jeho volnost je však současně narušená potřebou jeho reprezentaci zpracovat do pomyslných portfolií jednotlivců. Tématem osmého ročníku Fotograf Festivalu jsou hranice mezi pracovním a volným časem a jejich obrazové reprezentace, utopické vize a historický kontext.

Akce se koná v rámci Fotograf Festivalu #8. Za laskavou podporu děkujeme Tomáši Veselkovi. Projekt finančně podpořily Nadace pro současné umění Praha a GESTOR ochranný svaz autorský.

Barbora Kleinhamplová and Tereza Stejskalová

Barbora is an artist who focuses on aspects of human existence with the context of the current political and economic order. In 2015, she won the Jindřich Chalupce Award, which is awarded to Czech artists under 35 years of age. Kleinhamplová's works have been exhibited at the Fotograf Gallery in Prague and Gallery 209 in Brno.

Tereza is a curator and critic at the Transit Institution, where she focuses on the possibilities of how a artist mothers can function in artistic operation and, above all, on the principles of feminist institutions. In 2014, she received the Věra Jirous Award for established art critics. Her articles have been published in a broad range of books and magazines as well as on online servers.

Barbora Kleinhamplová and Tereza Stejskalová have collaborated together on a book of interviews entitled Kdo je to umělec? (What Makes an Artist?) (2014) as well as for the project Manifest spáčů: Ženy s vousama (Sleepers' Manifesto: Bearded Women).

"When I'm asleep, I dream that I'm sixty; when I wake up, I'm only 30. It's a terrible nightmare. When I'm asleep I dream that I'm thirty; when I wake up, I find I'm already sixty. It's a terrible nightmare."

This dialogue at a hairdresser's provides an opportunity to reflect on aging, the ways in which we spend time, and the unintended consequences of longevity. Because human life is constantly being prolonged, the dystopian image of several-hundred-years-old individuals tired of life and complaining of their fate will soon become a reality.

FOTOGRAF FESTIVAL #8 NON-WORK: OCCUPIED BY LEISURE TIME

Numerous changes in the workforce, workload and workflow necessarily cause the changes in the concept of "work". The relationship between the time regimes we still traditionally refer to as "work" and "free time" is changing over time as well. Automation seems to be the reality of the near future, raising the question of unconditional income that will certainly not only meet the social utopian ideas, but also bring new problems, often conditioned by personal responsibility – or the renunciation and loss of responsibility. The assumption of more leisure time is often confused with the mere image representation of leisure activities. Instead of enjoying our free time, we are overwhelmed by photographs capturing the free time of others on social media. Thus, free time is disrupted by the need to represent and integrate leisure into our imaginary portfolios. The theme of the next festival edition is the boundary between work and free time, its visual representation, utopian visions and historical context.

10. + 11. + 12. + 13. 10.19:30 h

Desfourský palác

SECONDHAND WOMEN: INTER-MISSION

divadelní premiéra /
Theatre Premiere

Jsmo schopné být součástí dnešní ženské revolty, přestože si hováme v lenošce v našem obývacím pokoji? Můžeme si, oděny v pohodlném pyžamu, radikálně stát za svým názorem? Čím jsme ve svých téměř padesáti letech jiné než před dvaceti lety? „Kde“ a „čím“ je nyní naše „ženská síla“? Jsme schopné změny? Pět rozdílných ženských pohledů na téma síla na improvizovaném jevišti-obývacíku... Můj proslov na gay pride, její proslov v rámci ekologické konference, další proslov, adresovaný mně skrze sociální média a žádající o sdílení. Proslovy – hry se slovy, závody o množství sdílení. Dopad? Jak na koho.

Secondhand Women je mezinárodní divadelní demokratický kabinet, který v roce 2003 založilo pět nezávislých žen, performerek, nyní ve věku 40–50 let – Petra Lustigová, Daniela Voráčková, Halka Třešňáková, Stefania Thors a Helene Kvint, závislých na humoru a nepřekonatelné chuti přijít věcem na kloub. Přežijí nedostatek i luxus, zlomeniny nehtů i úrazy vysokým napětím. Pocházejí ze tří zemí – České republiky, Islandu a Dánska. Respektují své rozdílné tvůrčí zkušenosti, schopnosti a názory. Nepřijímají je jako konkurenci, ale pokládají je za výhodu. Společná tvorba přináší překvapivé a napínavé okamžiky nejen pro diváky, ale i pro ně samé. Riziko, které tento způsob práce přináší, pokládají za výzvu. Až do finální fáze, kdy všechny musí být na jevišti, pracují bez režiséra a v souboru není žádný muž, ačkoliv jejich vztah k mužům je více než vřelý! Toto „ženské“ ovzduší tak vylučuje konflikty o muže a o režiséra, což je v divadelním prostředí často jedem umění. Pracují otevřeně s gender tématy, o nichž se běžně nemluví. Zpracovávají „tabu“ o životě žen. Inspiraci čerpají především z vlastních životních zkušeností, ale i z příběhů jiných žen. Mluví o svých osobních či intimních pocitech, maličkostem dávají vážnost a důležitým věcem humor.

Inter-mission je jejich šesté představení za posledních 15 let.

Secondhand Women – autorky, performerky/
Authors and performers: Halka Třešňáková, Daniela Voráčková, Stefania Thors, Petra Lustigová, Helene Kvint
Režie/Director: Rebekka A. Ingimundardóttir
Hudba/Music: Lada Plachá (Jan Burian ml.)
Light design: Jan Dörner
Produkce/Production: Milena Dörnerová
Podpořily/Supported by: Ministerstvo kultury ČR, MČ Praha 7, MOTUS, z.s. – produkce divadla Alfred ve dvoře, Čtyři dny, Nadace Život umělce

Are we able to be a part of today's women's revolt, even though we are lounging around in an armchair in our living room? Can we – dressed in our comfy pajamas – radically stand behind our opinions? How are we at almost fifty different than we were twenty years ago? "Where" and "what" is now our "female strength"? Are we capable of change?

The perspectives of five different women on the topic of strength on an improvised stage living room...

My speech on gay pride, her speech made during an environmental conference, and another speech addressed to me on social media with a request to be shared. Speeches – games with words, a race to see which gets more "shares". Their impact? It depends on whom.

Secondhand Women is an international democratic theatre group established in 2003 by five independent women – performers – now aged between forty and fifty: Petra Lustigová, Daniela Voráčková, Halka Třešňáková, Stefania Thors, and Helene Kvint. All of them rely on humor and the need to get to the root of things. They survive poverty as well as luxury, broken nails, and even high voltage accidents. They come from three countries: the Czech Republic, Iceland, and Denmark. They respect each other's different creative experiences, skills, and opinions. In their eyes these are not characteristics of competition but rather an advantage. Their collective creativity brings both surprising and suspenseful moments not only for the spectator but also for them. They view the risk associated with this way of working as a challenge.

Up until the final phase, when they must all be on stage at once, they work without a director. There is no man in their group, although their relationship towards men is more than warm! This "women's" atmosphere thus excludes any conflicts regarding a man or a director – something that, in the theatre environment, is often toxic for art. They openly deal with gender topics that are usually not talked about. They work with the aspects that are "taboo" as regards women's lives. Their inspiration comes primarily from their own life experiences but also from the stories of other women. They speak about their personal, even intimate, feelings, making minor things serious and injecting humor into the serious ones.

Inter-mission is their sixth performance in last 15 years.

6. 10. – 18:00 h

Desfourský palác

PAMĚŤ NÁRODA NIGHT

Příběhy našich sousedů je projekt neziskové organizace Post Bellum pro týmy osmáků a deváťáků ze základních škol. Ti mají za úkol vyzpovídat pamětníka žijícího v jejich bezprostředním okolí. Když si vypravěč a posluchači sednou, vzniká mezi nimi pouto, které trvá i po skončení projektu a pomáhá bořit předsudky, jež vůči sobě obě generace mají.

Úkolem mladých dokumentaristů je příběh pamětníka co nejzajímavěji představit veřejnosti. K tomu potřebují příběhu dobře porozumět a dohledat si k němu další informace: čeká je cesta do archivu a zkoumání nalezených materiálů, brouzdání po internetu, mohou se vydat do míst spjatých s pamětníkovým příběhem. Výsledkem jejich půlroční práce je krátká rozhlasová, televizní nebo psaná reportáž, kterou publikují společně s fotodokumentací projektu na stránkách www.pribehynasichsousedu.cz. Do projektu se za šest let jeho trvání zapojilo přes 2500 dětí, které zpracovaly téměř 800 pamětníckých příběhů.

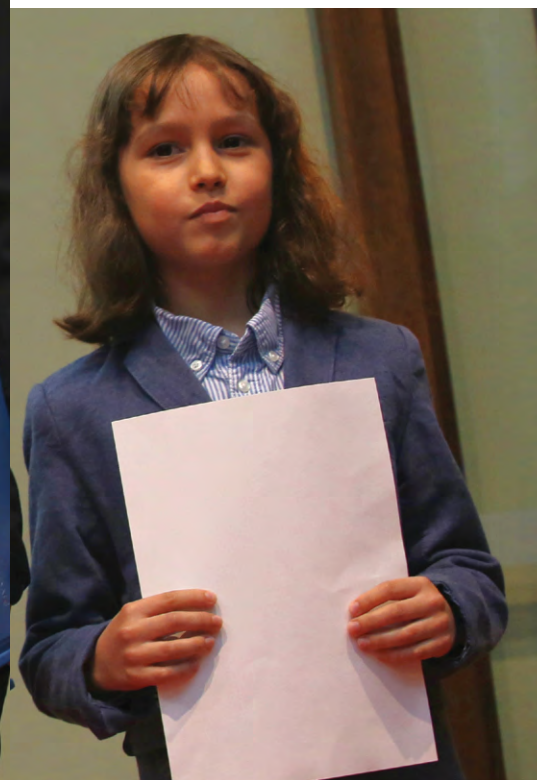
Vrcholem projektu je slavnostní závěrečná prezentace, kdy týmy představují veřejnosti příběhy svých pamětníků i peripetie, které je během práce potkaly. V publiku sedí kromě jejich spolužáků, učitelů a rodičů také sami pamětníci. Krátká představení jsou pestrá, někdy smutná, jindy veselá a pokaždé dojemná.

Výběr těch nejzajímavějších z loňských pražských projektů můžete vidět i vy.

The Stories of our Neighbours is a project created by the non-profit organization Post Bellum for teams of eighth- and ninth-graders. Their task is to interview witnesses living in their immediate vicinity. When the narrators and the interviewers like each other, the bond between them can last even after the completion of the project and helps break down the prejudices the two generations have against each other.

The young documentary makers present the witness's story to the public in the most interesting way. To do this, they need a good understanding of the story and search for more information. They go to the archives and explore the found materials, browse the Internet, or visit the places related to the witness's story. The result of their six-month work is a short radio, television or written report they can publish, together with the project photographs, on www.pribehynasichsousedu.cz. During the six years of existence of the project, more than 2,500 children have taken part in the project and they have processed the stories of almost 800 witnesses.

The project finale is the presentation ceremony, where the teams present the stories of their witnesses and talk about the rigmarole they went through when working on the project. The audience includes their classmates, teachers, parents, and the witnesses. The short performances are varied: sometimes sad, sometimes cheerful, but always touching. Even you can see the highlights of the last year's project in Prague.

8. 10. – 16:00 h

Desfourský palác

APLIKACE BLOKOVÉ VÝJIMKY PŘI FINANCOVÁNÍ KULTURY Z VEŘEJNÝCH ZDROJŮ V ČR / THE USE OF BLOCK EXEMPTIONS FOR FINANCING CULTURE THROUGH PUBLIC FUNDING IN THE CZECH REPUBLIC

Panelová diskuse /
Panel discussion

Panelovou diskusi pořádá projekt Místa činu ve spolupráci s Institutem umění - Divadelním ústavem a CzechMobility.info, českým infopointem na podporu mezinárodní umělecké spolupráce. Jeho cílem je pomoci profesionálům v kultuře s praktickými otázkami mobility, jako jsou daně, víza, pojištění či autorské smlouvy. Jádrem projektu je online informační portál, činnost infopointu zahrnuje i konzultace a workshopy.

This panel discussion is organized by the Places of Act project in co-operation with CzechMobility.info and Arts and Theatre Institute.

Panelová diskuse se zaměří na změny v metodice grantových řízení s ohledem na blokovou výjimku a s ní související pravidla pro financování kulturního sektoru. Blokované výjimky představují následná opatření EU řešící poskytování podpory z veřejných prostředků v rámci podpory de minimis. Tato pravidla jsou právně závazná pro všechny poskytovatele dotací a grantů z veřejných rozpočtů, nicméně jejich výklad je v českém prostředí stále značně problematický. V rámci diskuse budou projednány novinky v této oblasti z pohledu poskytovatelů i příjemců grantů a dotací.

This panel discussion focuses on changes in the methodology used for processing grant applications taking into account the block exemption regulation and the associated rules for financing in the cultural sector. Block exemptions are a subsequent measure implemented by the EU to resolve how aid is provided from public funds as a part of de minimis aid.

9. 10. 10:00–17:30 h

Desfourský palác

PROCESY POKROKU V KOMUNITNÍM ROZVOJI A PROMĚNÁCH VEŘEJNÉHO PROSTORU PUBLIC SPACE

Konference

Komunitní projekty nutně přinášejí interakci mezi jejich iniciátory a veřejnou správou. Projekt Procesy pokroku si klade za cíl zlepšit spolupráci měst a místních komunit a zjednodušit administrativu spojenou s komunitními úpravami veřejného prostoru. Podílejí se na něm pokrokově smýšlející političtí i úřednickí zástupci samospráv napříč Českou a Slovenskou republikou, aktivní občané, neziskový sektor i další odborníci.

V pořadí již druhá pracovní konference má mj. za úkol pojmenovat přínosy a rizika komunitních projektů ve veřejném prostoru. Její hlavní část bude věnována hledání vyváženého modelu pro nastavení spolupráce v procesu přípravy, realizace, užívání a údržby komunitních projektů.

Navazující akce:

DISKUSE: KOMUNITNÍ PROJEKTY: OHROŽENÍ,
NEBO PODPORA VEŘEJNÉ SPRÁVY?

09. 10. 18:00–19:30

PROCESSES OF PROGRESS: IN COMMUNITY DEVELOPMENT AND THE TRANSFORMATION OF PUBLIC SPACE

Conference

Community projects necessarily bring an interaction between their initiators and public administration. The objective of the Processes of Progress project is to improve cooperation between towns and local communities and to simplify the administrative burden associated with community enhancements of public space. The project participants include progressive politicians and local government officials from across the Czech Republic and Slovakia, active citizens, representatives from the non-profit sector, and other experts in the field. This is the second conference on this theme, and it has the task of identifying the benefits and risks associated with community projects in public space. The main section will focus on finding a balanced model for defining cooperation during the process of preparing, implementing, using, and maintaining community projects.

Follow-up event:

DISCUSSION: COMMUNITY PROJECTS: THREAT OR
ASSISTANCE TO PUBLIC ADMINISTRATION?

09. 10. 18:00–19:30

9. 10. 18:00–19:30 h

Desfourský palác

KOMUNITNÍ PROJEKTY: OHROŽENÍ, NEBO PODPORA VEŘEJNÉ SPRÁVY?

Diskuze

Jsou komunitní projekty důležité, přinášejí obcím a městům něco? Ztěžují jim politici a úředníci život, nebo jim naopak pomáhají? Jaké jsou rozšířené předsudky při pohledu na zástupce jednotlivých „rolí“? Těmito a dalšími otázkami se dlouhodobě zabývá projekt PROCESY POKROKU v komunitním rozvoji a proměnách veřejného prostoru, do kterého jsou zapojeni političtí i úřednickí zástupci samospráv napříč Českou a Slovenskou republikou, aktivní občané, neziskový sektor i další odborníci. Jeho cílem je zjednodušit administrativu spojenou s komunitními úpravami veřejného prostoru a zlepšit spolupráci měst a místních komunit.

Večerní beseda vás zve na diskusi s pokrokově smýšlejícími zástupci samospráv i neziskových organizací o tom, proč a jak dělat komunitní projekty, aby z toho měly obě strany užitek a zbytečně neztrácely energii vzájemným nedorozuměním.

COMMUNITY PROJECTS: THREAT OR ASSISTANCE TO PUBLIC ADMINISTRATION?

Discussion

Are community projects important? Are they beneficial to towns and cities? Do politicians and officials complicate them or, conversely, do they help them along? What are the common preconceptions associated with the representatives of the individual "roles"? These are only some of the questions addressed over the long-term by the project PROCESSES OF PROGRESS in Community Development and the Transformation of Public Space, whose participants include politicians and local government officials from across the Czech Republic and Slovakia, active citizens, representatives from the non-profit sector, and other experts. Their objective is to simplify the administrative burden associated with community modifications of public space and to improve cooperation between towns and local communities.

This evening meeting offers you the opportunity to participate in a discussion with progressive-thinking local government officials and representatives from non-profit organizations about why community projects should be implemented and how they should be realized in order to be beneficial to all sides and to ensure that no energy is needlessly lost due to mutual misunderstandings.

Pořádají spolek Pěstuj prostor a 4+4 dny
v pohybu za podpory Ministerstva kultury ČR/
Organized by Pěstuj prostor (Foster the City
registered association) and 4+4 days in motion
with the support of Ministry of Culture of CR

www.procesypokroku.cz
www.pestujprostor.cz

11. 10. – 18:00 h

Desfourský palác

ZÁPAD NENÍ ZÁPAD / THE WEST IS NOT THE WEST

**Umělecká kritika a vymezení Západu /
Art Criticism and the Allocation
of the West**

Diskutující/Participants: Maria Inigo Clavo,
Elena Agudio, Vít Havránek, Vjera Borozan

Na světových uměleckých akcích, například na 57. bienále v Benátkách či na přehlídce documenta, jsme v posledních několika letech svědky čím dál větší přítomnosti nezápadních uměleckých přístupů. Samotný pojem „západ“ byl však zpochybněn v důsledku historických mylných představ, teoretických předsudků a koloniálních mocenských vztahů. Slovo „nezápadní“ je tedy téměř nemožné přijmout jako ustálený pojem.

Pochybnosti zaznívaly již dlouho. Například v roce 1982 muzeum MoMA uvedlo kontroverzní výstavu "Primitivism" in 20th Century Art: Affinity of the Tribal and the Modern (Primitivismus v umění 20. století: Podobnost mezi kmenovým uměním a modernou). Nadneslo tak možnost hledat nezápadní stopy v moderním umění, ovšem nakonec touto výstavou ospravedlnilo univerzální kánon dějin umění. Parafrázujeme-li výtvarného kritika Thomase McEvilleyho, pak účelem takového teoretizování je zabránit velkým mezerám v dějinách západního umění a zachovat jeho tradice neposkvrněné, neporušené a nezne-
svěcené nezápadními vlivy.

Ptáme se tedy: Kde a kdy vlastně západ začíná? Lze jej určit geograficky? Jak bychom pak měli přemýšlet o napětí mezi postkomunistickými a postkoloniálními souvislostmi ve vztahu k západnímu umění?

V rámci této panelové diskuse budeme mluvit o přístupech umělecké kritiky a kurátorské praxe vycházejících z kritického postoje ke konceptu „západu“, který přesahuje možnosti výkladu založeného výhradně na geopolitickém redukcionismu. Jednotlivé příspěvky se budou týkat postkoloniálních přístupů i tradic ne-lidského myšlení a objektové ontologie a zabývat se zkušenostmi, jež zkoumají možnosti kritického psaní a jeho vztah ke konceptu západu.

Over the last few years, we have witnessed an increasing presence of non-Western art practices at world art venues, such as the 57th Venice Biennale and Documenta. However, the very notion of "the West" has been put in doubt due to historical misconceptions, theoretical prejudices and colonial power relations, making it nearly impossible to accept "non-Western" as an agreed upon term.

These doubts have been raised for a long time. For example, in 1982, the MoMA presented the controversial exhibition: "Primitivism" in the 20th Century Art: Affinity of the Tribal and the Modern, where they proposed to look for non-Western traces in modern art, and in doing so, ended up justifying a universal canon of art history. Paraphrasing the art critic Thomas McEvilley: The purpose of such theorizing is to preclude major breaks in Western art history; its tradition is to remain intact, not pierced and violated by influence from outside the West.

So, where and when does the West actually begin? Is it possible to geographically pinpoint it? How then should we think about the tension between post-communist and post-colonial contexts in relation to Western art?

On this panel we will discuss approaches in art criticism and curatorial practice that build upon a critical approach to the idea of "the West" beyond a reading inscribed exclusively on geopolitical reductionism. The contributions will range from post-colonial approaches to the tradition of non-human thought and object oriented ontology, digging into experiences, which explore the possibility of critical writing and its relation to the idea of the west.

Pořádá Cena Věry Jirousové ve spolupráci s Pablo Jose Ramirez/Organized by: Vera Jirousová Award in co-operation with Pablo Jose Ramirez.

*** Název vychází z citátu Édouarda Glissanta „Západ není západ; je to projekt, ne místo.“**

*** The title is based on Édouard Glissant's quote: "The West is not the West. It is a project, not a place."**

12. 10. – 10:00-16:00 h

Desfourský palác

DOBRÁ PRAXE ANEB KULATÝ STŮL MĚSTSKÝCH A OBLASTNÍCH GALERIÍ / GOOD PRACTICE OR A ROUND TABLE FOR CITY AND REGIONAL ART GALLERIES

**Setkání a burza zkušeností
vybraných městských
a oblastních galerií z celé
České republiky, jejich
kurátorů/kurátorek, resp.
ředitelů/ředitelek, se
zaměřením na vystavování
současného umění.**

**Projekt pořádají 4+4 dny v pohybu a Spolek
Skutek / The project is organized by 4+4 Days
in Motion and the Skutek Association.**

**Spolek Skutek vznikl, aby definoval a hájil
zájmy osob svázaných s oblastí výtvarného
umění. Sdružuje osoby různých uměleckých
názorů, jež si uvědomují, že solidarita
a společná aktivita může kultivovat
prostředí, v němž žijeme a tvoříme. /**

**The Skutek Society was founded to define
and defend the interests of those involved
in fine arts.**

**It brings together people of various opinions
who know that solidarity and joint activities
can cultivate the environment we live and
create in.**

www.spolekskutek.cz

Celodenní program bude zahrnovat diskuse o dramaturgii galerií, o poměru vystavovaných pražských, zahraničních a místních umělců/umělkyň, možnostech a způsobech produkce a vystavování současného umění. Cílem je sdílení pozitivních příkladů, ukázky možností i debata o limitech produkčně-finančních daností zúčastněných galerií a především ustanovování či zavádění takzvané dobré praxe.

A meeting and exchange of experience for selected city galleries, their curators and directors with a focus on contemporary art. The full-day programme will include discussions on the dramaturgy of the galleries, the ratio of Prague, foreign and local artists, and the possibilities and methods of production and contemporary art. The aim is to share positive examples, present possibilities, and debate on the limits of the production and financial duties of the participating galleries and on the establishment or implementation of the so-called good practice.

12. 10. – 19–21.00 h

Desfourský palác

VEČER KATEDRY FOTOGRAFIE FAMU: VELMI DOBŘE / THE EVENING OF THE DEPARTMENT OF PHOTOGRAPHY, FILM AND TV SCHOOL OF THE ACADEMY OF PERFORMING ARTS IN PRAGUE: VERY WELL

Večer KF FAMU s názvem Velmi dobře proběhne v režii studentů bakalářského programu. Přestože jsme univerzita se vším, co k ní patří, jsme si plně vědomi limitů a rizik příliš jednosměrného pedagogického procesu. Je to v posledku vždy nastupující generace, kdo musí určovat podobu současného umění a fotografie. A pedagogickému sboru i publiku nakonec prospěje kontakt s živými a živelnými strategiemi a technikami prezentace i sebe prezentace. Znalosti pedagogického sboru (nejen) v této oblasti rychle stárnou, a tak nezbyvá než se stále učit u žáků. Přejeme vám i sobě příjemné překvapení, zábavu a poučení!

Samostatná Katedra fotografie vznikla na FAMU v roce 1975, v Evropě patří k nejstarším svého druhu. Nabízí tříletý bakalářský studijní program a navazující dvouletý program magisterský, oba v českém i anglickém jazyce.

Very well will be organized by the BA students. Although we are a regular university, we are fully aware of the limits and risks of the too one-sided educational process. It is ultimately always the new generation that has to shape contemporary art and photography. After all, the teaching staff and audience can only benefit from contact with energetic and wild strategies and techniques of presentation and self-presentation. The skills of (not only) the teaching staff are getting obsolete, so they have to keep up and learn new things from their students. We hope that both you and we will enjoy a nice evening full of surprises, fun, and enlightenment!

13. 10. - 18:00 h

Desfourský palác

CO JE TO UMĚLECKÝ VÝZKUM A PROČ JE NA SVĚTĚ? JAKÉ JSOU PODOBY UMĚLECKÉHO VÝZKUMU V ZAHRANIČÍ A U NÁS? / WHAT IS ARTISTIC RESEARCH AND WHY DOES IT EXIST? WHAT FORMS DOES ARTISTIC RESEARCH TAKE ON ABROAD AND HERE, IN THE CZECH REPUBLIC?

Prezentace nového časopisu ArteActa
a odborný workshop o uměleckém výzkumu /
Introduction of the New ArteActa Magazine
and a workshop about Artistic Research

Prezentace nového odborného časopisu ArteActa, který od letošního roku vydává Akademie múzických umění v Praze a který se zaměřuje na soudobé performativní umění a umělecký výzkum. Po krátké prezentaci časopisu následuje odborný workshop na téma umělecký výzkum. Co je to umělecký výzkum a proč je na světě? Jaké jsou podoby uměleckého výzkumu v zahraničí a u nás? Je umělecký výzkum plnohodnotnou vědní disciplínou, nebo se jedná jen o krátkodobou módní tendenci? Na tyto i další otázky se budou snažit odpovědět redaktoři a členové redakční rady časopisu ArteActa, případně další odborníci.

This event introduces ArteActa – a new professional magazine focused on contemporary performance art and artistic research, which was launched this year by the Academy of Performing Arts in Prague. Workshop about the topic of artistic research follows a brief presentation of the magazine. What is artistic research and why does it exist? What forms does artistic research take on abroad and here, in the Czech Republic? Is artistic research a fully-fledged scientific discipline, or is it just a currently popular short-term trend? ArteActa's editors and members of the magazine's editorial board, together with other experts in the field, will try to answer all of these questions.

13. 10. – 16:00 h

Desfourský palác

NEURČITÉ PRINCIPY ADAMA GEBRIANA A JAROSLAVA ZIMY / UNCERTAIN PRINCIPLES OF ADAM GEBRIAN AND JAROSLAV ZIMA

Procházka po okolí Desfourského paláce /
A walk around Desfours Palace
with architects

Co je to architektura? Jak zklidnit magistralu? Potřebujeme město zastavovat? Jak projektovat veřejná prostranství? Co bude s okolím Masarykova nádraží? Které stavby nebourat? Co s industriálními objekty? Které části města potřebujeme oživit? A na co byste se zeptali vy? Projděte se s Adamem a Jaroslavem v okolí Florence a zeptejte se jich, na co chcete.

Adam Gebrian je fanoušek architektury. Studoval a pracoval v Amsterdamu, Rotterdamu, Praze, Paříži, Londýně a Los Angeles. Podííl se na organizaci PechaKucha Nights v Praze. Od roku 2009 působí jako moderátor vlastního pořadu Bourání na Radiu Wave, od roku 2012 vytváří pořad Gebrian versus, v němž komentuje stavby u nás i v zahraničí, které stojí za pozornost.

Jaroslav Zima je architekt, urbanista a spoluzakladatel ateliéru D3A, jenž patří k renomovaným českým architektonickým studiím. Specializuje se na veřejný prostor a jeho souvislosti a v roce 2015 mu vyšla kniha s názvem Trochu jiná Praha.

What is architecture? How to make an arterial road less busy? Do we need to stop the city? How to design public spaces? What will happen with the Masaryk Station surroundings? Which constructions should not be taken down? What to do with industrial objects? Which parts of the city do we need to revive? And what would you like to ask about? Stroll with Adam and Jaroslav around Florence and ask them anything you want.

11. 10. – 20:00 h

Desfourský palác

NAROZENINY ARTMAP

Oslava 10. výročí založení průvodce současným uměním ArtMap. Večer plný hudby a map vyvrcholí dražbou živého umění.

Platforma pro současné umění ArtMap oslaví v letošním roce 10 let své existence. Kromě tištěné mapy vydávané pro Prahu a Brno a provozování informačního webového portálu o současném umění v rámci celé České republiky provozuje v Praze a Brně dvě kamenná knihkupectví zaměřená na publikace o umění, teorii umění a filmu, časopisy, fanziny, komiksy a autorskou a dětskou literaturu. ArtMap dále rozvíjí i vlastní vydavatelskou a výstavní činnost a pořádá Dětský knižní festival Baldur. Na festival 4+4 dny v pohybu ArtMap již tradičně přivádí své mobilní knihkupectví, kde najdete výběr knižních novinek i dalších publikací tematicky se vztahujících k hlavní výstavě.

Knihkupectví otevřeno denně

THE ARTMAP BIRTHDAY

A party to celebrate the 10th anniversary of ArtMap, the Guide to Contemporary Art – an evening full of music and maps will culminate in a live auction of art.

ArtMap is a platform for contemporary art that will celebrate ten years of its existence this year. It publishes maps for Prague and Brno, runs an information portal about contemporary art in the Czech Republic and sells publications on art, including art and film theory, magazines, fanzines, comic books, and author and children's literature in its shops. ArtMap also publishes books and organizes exhibitions and the Baldur Children's Book Festival. During the festival, it will present its mobile bookstore where you can find a selection of new titles and other publications thematically related to the main exhibition.

Bookshop open daily

13. 10. – 20:00 h

Desfourský palác

NAROZENINY ARTALKU

Artalk.cz slaví 10 let od svého založení! Online magazín, který v roce 2008 založila Silvie Šeborová, byl první českou (a později česko-slovenskou) platformou zaměřenou na kritickou reflexi (současného) výtvarného umění. Brzy se stal sledovaným médiem, které přinášelo a přináší aktuální informace i názory týkající se dění na umělecké scéně či v jejím institucionálním provozu. Dnes je Artalk etablovaným magazínem, jehož úkolem je vedle zpravodajské či dokumentační činnosti a recenzování právě probíhajících projektů také rozvoj teoretického diskurzu v oblasti umění, navazování vztahů s redakcemi zahraničních časopisů nebo reflexe výtvarné kritiky jako oboru. Přejeme Artalku vše nejlepší do dalších let a těšíme se, že jeho první kulatiny oslavíme spolu s vámi.

ARTALK'S ANNIVERSARY

Artalk.cz is celebrating the tenth year of its establishment! This online magazine, started in 2008, was the first Czech (and later Czech and Slovak) platform focused on critical reflections about (contemporary) fine art. It soon became a much-tracked medium, which brought – and continues to bring – the latest information and opinions about the happenings on the art scene and in institutional operations. Today, Artalk is an established magazine that, in addition to its news, documentary, and review activities regarding events that are currently underway, also has the task of developing theoretical discourse in the arts, establishing connections with the editors of foreign magazines, and reflecting on art criticism as a separate field. We wish Artalk all the best in the coming years and look forward to celebrating the first decade of its existence together with you.

10. – 13. 10. – 10-17 h

Bookshop open daily

FESTIVALOVÁ ŠKOLA / THE FESTIVAL SCHOOL

Denisa Václavová:
O vnitřním a vnějším veřejném prostoru
On the inner and outer public space

Veronika Bednářová and Pavlína Fechterová:
Chcete vědět, proč o vás novináři nepíší?
Do you want to know why journalists don't write about you?

Sodja Zupanc Lotker:
Sdílená dramaturgie aneb jsme tvůrci prostoru
Shared dramaturgy, or We are the creators of the space

Magdalena Špačková:
Povídání o fundraisingu
Let's talk about fundraising

David Kašpar:
Kultura je tam, kde žijí lidé!
Culture is where people live!

Martin Hudeček and Václav Kuneš:
Business on the move – PRO-[ci(T)]nout

Jan Školník:
Emancipace venkovského městečka v současném světě
Emancipation of a provincial town in the world today

Jiří Sulženko:
Vzpomínky na management kultury
Memories of the management culture

Festivalová škola je určena studentům, umělcům a zástupcům organizací působících v oblasti kultury. Cílem festivalové školy je nabídnout účastníkům sérii přednášek a workshopů renomovaných odborníků z různých oblastí umělecké produkce (fundraising, právo, sebeprezentace, marketing, osobní rozvoj, koučink, zpětná vazba projektů účastníků atd.). Festivalová škola nabízí unikátní příležitost pracovat ve skupině 25 vybraných účastníků formou workshopů, přednášek, diskusí a společného sdílení. Součástí školy je společná návštěva večerních festivalových programů a možnost nahlédnout do zákulisí organizace mezinárodního festivalu na netradičním místě (mj. setkání s umělci českých premiér a s organizátory festivalu).

The festival school is intended for students, artists, and representatives of organizations active in the field of culture. The aim of the festival school is to offer participants a series of lectures and workshops by renowned experts from various areas of artistic production (fundraising, law, self-presentation, marketing, personal development, coaching, project feedback by participants, etc.). The festival school represents a unique opportunity to work within a group of 27 selected participants through workshops, lectures, discussion, and sharing. The school includes a group visit to the festival's evening programmes, and also offers a behind-the-scenes look at the inner workings of an international festival in an unconventional place (including meetings with the people behind Czech premieres and the festival organizers).

FESTIVAL BAR & CAFÉ

otevřeno denně / open daily:

víkendy od / weekends

from 14:00

všední dny od / working days

from 16:00

PÁ / FRI 5. 10.

20:00 DJ Mardoša — opening party

SO / SAT 6. 10.

21:00 1LFF djs

(Kryštof Königsmark – Radio 1)

NE / SUN 7. 10.

20:30 Sketa Fotr

koncert /concert

ČT / THU 11. 10.

20:00 ArtMap narozeniny /

The ArtMap Birthday

**Večer plný hudby a map vyvrcholí dražbou
živého umění / Evening full of music and
maps will culminate in a live auction of art**

PÁ / FRI 12. 10.

21:00 DJ Vegy

**hudební produkce složená z nejlepších písní
všech dob / the most popular songs ever**

SO / SAT 13. 10.

20:00 Artalk narozeniny / Artalk Birthday

21:00 DJ Robot —closing party

7. 10. – 16:00 h

PROCHÁZKA DESFOURSKÝM PALÁCE S KURÁTORÝ VÝSTAVY PRINCIP NEURČITOSTI

5. 10. – 18:00 h

Desfourský palác

KŘEST NOVÉHO ČÍSLA ČASOPISU FOTOGRAF

**Nové číslo časopisu Fotograf rozvíjí a doplňuje
téma osmého ročníku Fotograf Festivalu. Zásad-
ním znakem je připom pomlčka mezi "ne"
a "práce", která označuje prostor zkoumaný
skrze fotografii a video v aktuálním čísle časopisu**

The latest issue of Fotograf Magazine expands on, and supplements, the theme of the eighth edition of the Fotograf Festival. A crucial symbol is the dash between "non" and "work", which indicates the space that is examined through photographs and videos in the magazine's current issue.

7. 10. – 19:00 h

Desfourský palác

představení 12+ / performance 12+

TEATRO TRUHLA: KAPITÁN FOTRIX – POSLEDNÍ MISE

**Rodinný sitcom z prostředí vesmíru.
Stárnoucí kapitán vesmírné lodi dostane
za úkol zachránit svět, ale!?!?!?
Family sitcom from space. Elder captain of
space ship is assigned to save the world,
but!?!?!**

Obsazení herců/Cast: Pavel Truhlář,
Jan Kroupa, Martin Růžička
Délka trvání/Duration: 50 min

Info

Místa konání:

Desfourský palác
Na Florenci 21a,
Praha 1

Divadlo Archa
Na Poříčí 26, Praha 1
www.archatheatre.cz

Ponec – divadlo pro tanec
Husitská 24a/899, Praha 3
www.divadloponec.cz

Centrum současného umění DOX
Poupětova 3, Praha 7
www.dox.cz

Prodej vstupenek:

Divadlo Archa
v místě konání nebo on-line prodej
na www.divadloarcha.cz,
tel.: 221 716 111

Ponec – divadlo pro tanec
v místě konání nebo on-line prodej
na www.divadloponec.cz,
tel.: 724 123 882

Centrum současného umění DOX
v místě konání nebo on-line prodej
na www.dox.cz, tel.: 295 568 123

Desfourský palác
info o vstupenkách na
www.ctyridny.cz, tel.: 778 063 662
Pokladna otevřena:
všední dny 16:00-22:00 (kromě 5. 10.)
víkendy 14:00 – 22:00

Ceny vstupenek — divadla:

	plné / zlevněné
Divadlo Archa, Ponec – divadlo pro tanec Centrum současného umění DOX	290 / 190,- 200 / 150,-
Speciální vstupné: 6. 10. Motus (Archa) + Manuel Roque (Ponec)	380 / 250,-
12. 10. Nicola Gunn (Archa) + Deborah Pearson (Ponec)	380 / 250,-

Ceny vstupenek — Desfourský palác:

	jednotné vstupné
vstup na celou dobu festivalu výstava, diskuze, hudební program (vyjma placené divadelního programu)	120,-
jednorázový vstup výstava, diskuze, hudební program, dětská dílna • děti do 12 let zdarma (vyjma divadelního programu)	50,-
divadelní program • Secondhand Women	150,-
komentovaná procházka	100,-

pozn. vstupenka zakoupená na divadelní představení umožňuje
v daný den vstup na výstavu a hudební program

Festival venues:

Desfours Palace
Na Florenci 21a,
Praha 1

Archa Theatre
Na Poříčí 26, Praha 1
www.archatheatre.cz

Ponec – theatre for dance
Husitská 24a/899, Praha 3
www.divadloponec.cz

Centre for contemporary art DOX
Poupětova 3, Praha 7
www.dox.cz

Ticket sale:

Archa Theater
at the venue or via on-line sale
www.divadloarcha.cz,
tel.: 221 716 111

Ponec – divadlo pro tanec
at the venue or via on-line sale
www.divadloponec.cz,
tel.: 724 123 882

Centrum současného umění DOX
at the venue or via on-line sale
www.dox.cz, tel.: 295 568 123

Desfours Palace
ticket information at
www.ctyridny.cz, tel.: 778 063 662
Box office opening hours:
working days 16:00-22:00 (except 5. 10.)
weekends 14:00 – 22:00

Ticket prices — theatres:

	adult / discount
Archa Theatre, Ponec – theatre for dance Centre for contemporary art DOX	290 / 190,- 200 / 150,-
Special tickets: 6. 10. Motus (Archa) + Manuel Roque (Ponec)	380 / 250,-
12. 10. Nicola Gunn (Archa) + Deborah Pearson (Ponec)	380 / 250,-

Ticket prices — Desfours Palace:

	single ticket
multiple day entrance exhibition, discussions, music program (except theatre program)	120,-
one day ticket exhibition, discussions, music program, children's workshops • children under 12 free (except theatre program)	50,-
theatre program • Secondhand Women	150,-
commented walk	100,-

note: tickets for theater performances permit the same day admission
to the exhibition and musical program

DENNĚ / Desfourský palác
po-pá 16:00-22:00
so-ne 14:00-22:00

DAILY / Desfours Palace
Mo-Fr 4-10pm
Sa-Su 2-10pm

AUDIO ZÓNA STANICE VLTAVA / AUDIO ZONE AT VLTAVA STATION

Stanice Český rozhlas Vltava představí v Desfourském paláci svůj projekt Kánon100. Osudy dobrého vojáka Švejka, Spalovač mrtvol, Růžový tank. Které z kanonických děl vytvořených během sta let od vzniku První republiky považujeme za nejvýznamnější? Uslyšíte poezii, prózu a eseje autorů nominovaných v anketě Kánon100. Přímo z archivních záznamů autorských čtení se zaposloucháte do hlasu Ivana Martina Jirouse, Jaroslava Seiferta nebo Bohumila Hrabala. Poslechnete si autentické záznamy na staré vyřazené technice - páskovém a kazetovém magnetofonu nebo walkmenu. Sami tak rozhodnete, která díla jsou pro vás osobně kanonická. Přepište dějiny českého umění!

Více o projektu: vltava.rozhlas.cz/kanon100

The Czech Radio Vltava station will present the Kánon100 project in Desfours Palace. The Good Soldier Švejk, The Cremator, the Pink Tank. Which canonic works made in the course of the past one hundred years since the birth of the First Czechoslovak Republic do we consider the most important ones? You will hear poetry, prose, and essays by authors nominated in the Kánon100 survey. You will listen to voices of Ivan Martin Jirous, Jaroslav Seifert or Bohumil Hrabal, which were recorded and stored in the archive. The authentic recordings will be played on old discarded devices - a tape and cassette recorder or walkman. You will decide which works are canonic for you. Rewrite Czech art history!

More about the project: vltava.rozhlas.cz/kanon100

Zabydlujeme veřejný prostor uměním

Tomáš Džadoň
Milena Dopitová
Josef Frühauf
Pavla Sceranková
Michal Cimala
Artur Magrot
Martin Chlanda

ProLuka
galerie pod vršovickým
nebem

**Bezručovy sady,
Praha 10**
park naproti domu
Slovenská 23, Praha 2

www.ctyridny.cz

Podpořili
Čtyřlístky/Four Days

ProLuka
OUTSIDE gallery

Podpořili
Městská část
Praha 10

MINISTERSTVO
KULTURY

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

Mediální partner
FOTOGRAF

Festivalový tým / Festival Team

**Dramaturg divadelního programu /
Artistic Director of the Theatre Program**
Pavel Štorek

**Dramaturg projektu Místa činu /
Artistic Director of the project Places of Act**
Denisa Václavová

Producent / Producer
Markéta Černá

Výkonná produkce / Production Manager
Nikola Böhmová

Technická produkce / Technical Production
Ondřej Polák

**Koordinátorka doprovodného programu /
Accompanying Events Co-ordinator**
Jana Ptáčková

Asistenti produkce / Production Assistants
Vladimír Cahák, Tomáš Hrudka, Jan Rys, Jeník Tyl,
Jano Valter - Archa

PR
Eliška Míkovcová, Kateřina Sochací

Technické zajištění / Technical Support
Oldservis, WD Lux Rental and Sales Lighting
Equipment, AV Media, Katarína Ďuricová - Ponec

Light design (Desfourský palác)
Institut Světelného Designu

Foto vizuálu / Photos
Tomáš Souček

Grafický design / Graphic Design
Dan Bek (Studio Randall & Hopkirk)

Web
Libor Svoboda, Aleš Loziak

Editoři programové brožury / Program Brochure Editors
Jana Návrátová, Romana Štorková Maliti

Jazyková redakce / Proof reading
Iva Pospíšilová

Produkce festivalového baru / Festival Bar Manager
Michal Mahdák - Café Sladkovský

**Instalace výstavy a design interiérů /
Installation of Exhibition and Interior Design**
Matěj Al-Ali, Venuše Al-Ali Tesner, Honza Martinec,
Dominik Adamec, Ondřej Špidlen, Jakub Hladký,
Martin Labík, Jakub Chrenčík

Festivalový fotograf / Festival Photographer
Markéta Černá

Překlady a titulky / Translations and Subtitles
AZ Translation

Pořadatel / Organizer
Čtyři dny / Four Days, Celetná 17, 110 00 Praha 1,
www.ctyridny.cz

Four Days Team
Nikola Böhmová, Markéta Černá, Denisa Václavová,
Pavel Štorek

Kurátorská supervize projektu Místa činu:
Sara Zanin, In Situ Curators, Petra Hauerová,
Sodja Lotker, Marina Dacci, Jeník Tyl

Děkujeme / with thanks to:
Klára Adámková, Markéta Bártů, Andrea Bednářová,
Jan Bubal, Barbora Bukovinská, Michal Caban,
František Dávec, Viliam Dočelomanský, Katarína
Ďuricová, Ondřej Hrab, Zdeněk Charvát, Jakub Ipser,
Lukáš Jiříčka, Křištof Kintera, Yvona Kreuzmannová,
Kwaki, Marek Lakomý, Sodja Zupanc Lotker, Ondřej
Parpel, Pavla Petrová, Robert Plavec, Alena Prokopová,
Majda Sládková, Zuzka Slavětinská, Radovan Smolka,
Andrea Svobodová, Romana Štorková Maliti,
Ladislav Tejkl, Dan Tesař, Lucie Troskovová Tůmová,
Leoš Válka, Jano Valter, Jan Wolf, Pavel Žikovský
a všem technikům, barmanům, pokladním a kustodům
a i těm, které jsme sem možná zapomněli napsat.

FOTO COPYRIGHT:

Motus: Simone Stanislai
Manuel Roque: Marilene Bastien
Julian Hetzel: Bas de Brouwer
Jan Mocek: Adéla Vosičková
Benny Claessens: Radovan Dranga
Becker/Langgård: Ingrid Eggen
Mithkal Alzghair: Dajana Lothert
Deborah Pearson: Domen Ulbi
Nicola Gunn: Sarah Walker
Bouchra Ouizguen/ Compagnia O: Hasnae El Ouarga
Dries Verhoeven: Willem Popelier

PARTNER:

PODPOŘILI / SUPPORTED BY:

MINISTERSTVO
KULTURY

Flanders
State of the Art

Kingdom of the Netherlands

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

komunikace obrazem

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI / MEDIA PARTNERS:

Český rozhlas

Český rozhlas

Czech & Slovak Edition

VE SPOLUPRÁCI / IN COOPERATION WITH:

Centrum současného umění

TRÁVCE PRAHA

KINO

světlo • zvuk • pódia

pujcovna-projektoru.cz

OLDSERVIS.cz

STARTPOINT

